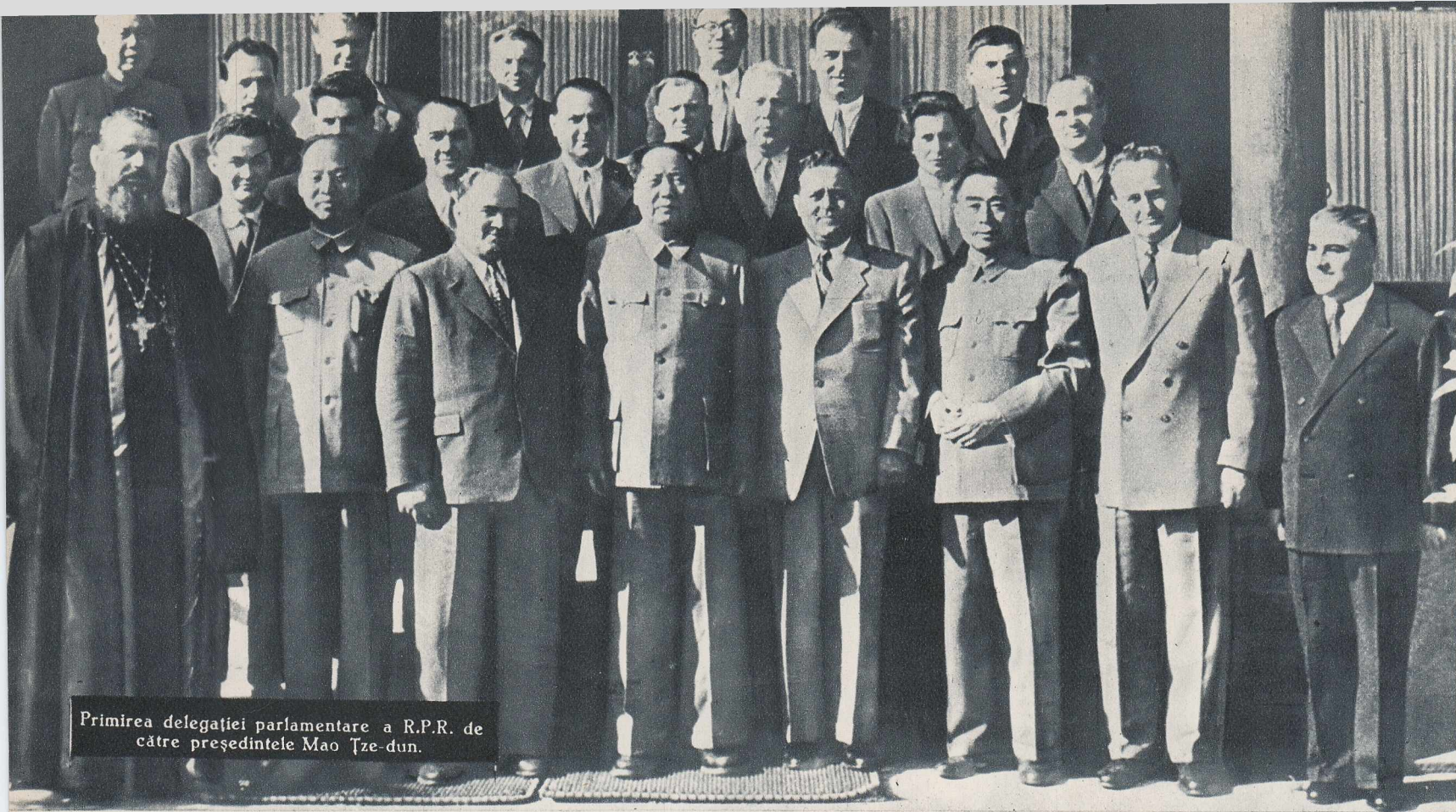

Nr. 11 (108)
Anul VI - 1 Iunie 1957

Copilărie fericită... (La
căminul de zi al F. C.
„Gh. Gheorghiu-Dej”)
Foto: A. MIHAILOPOL

FLACARA
REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Primirea delegației parlamentare a R.P.R. de către președintele Mao Tze-dun.

LA PRIETENII CHINEZE

— INSTANTANEE DINTR-O CĂLĂTORIE ÎNDEPĂRTATĂ —

de B. STOIAN

S-au reîntîlnit doi vechi prieteni — tovarășii C. Pirvulescu și Kan Șen, membru supleant al Biroului Politic al C. C. al P. C. Chinez.

„Lomania”, „Lomania”... Sînt peste două săptămîni de cînd nimeni în preajmă-mi n-a mai rostit acest cuvînt. Dar el îmi revine adesea în minte. Îl aud parcă aievea, rostit cu acele inimitabile accente melodice, proprii vorbirii chineze, sau scandat cu vioiciune în ritmul celor patru silabe ce-l compun. Așa cum l-am auzit pe întreg cuprinsul Chinei, în uzinele din Anșan, în portul Șanghaiului sau pe străzile aglomerate din Canton. Peste tot unde s-a oprit delegația parlamentară romîna.

● Copiii Chinei... I-am văzut mai îndeaproape la Palatul Pionierilor, unde izbuteau să acopere cu uralele lor glasul microfoanelor, care cîntau „In Bucureștiul iubit”. I-am văzut întîmpinîndu-i pe oaspeții romîni, cu care prilej șeful delegației, tovarășul C. Pirvulescu, precum și tovarășii Anton Vlădoiu și Virgil Trofin au primit cravate roșii, pionierești.

... Stăteam deoparte și notam cîteva impresii. Deodată un băiat de-o șchioapă, cu nasul cît un nasture, s-a repezit la mine, m-a cuprins pe cît îi permiteau mîinile sale mici și mi-a strigat: *Trăiască Republica Romîna!* L-am întrebat cum îl cheamă și ce face. Cîl ai clipi m-a lămurit — prin interpret — cum învață, cîți frați are, ce jocuri preferă. L-am mai întrebat ce fac părinții săi și l-am rugat să le transmită urări de sănătate. Prompt, micul cetățean chinez mi-a pus și el întrebarea dacă am copii. După care m-a rugat să le transmit din partea sa „ni hao”, adică toate cele bune.

● I-am văzut și pe cei mai mari. Pe studenți. Am cunoscut cîteva la Institutul de limbă străină din Pekin. Erau în anul I și vorbeau... romînește destul de bine. Erau vreo 20 — cei din secția de limba romîna.

Ne-au primit într-o sală nu prea mare

și ne-au făcut să ne simțim ca acasă. După ce Tzao Sin, un tînar subțire și sfios, care are și încercări izbutite de poezii în limba romîna, ne-a urat bun sosît, studenta Cu Te-li a recitat poezia „Partidului”, de Mihai Beniuc (autorul era de față). Alte două studente, Sun Cin-vin și Van Ci-lu, au cîntat „Pe Mureș și pe Tîrnave”, studentul Jin Iuen a recitat „Pe lespedea eroilor”, de Eugen Jebeleanu. Au mai urmat vreo două numere, după care prezentatorul, studentul Tzan Tzi-tîn, a anunțat scurt: „Nu mai este — gata!”

În vizită la fabrica textilă mixtă (de stat și particulară) „Jun An” din Șanghai.

Un mic dar din roadele muncii lor oferit tovarășului C. Pirvulescu de către membrii cooperativei agricole de producție „Hoi Fang”.

La sfârșitul spectacolului prezentat oaspeților de artiștii operei din Șanghai.

Justin Moisescu, mitropolitul Moldovei, într-un templu budist din Hangiow.

Îmi aduc aminte că, la cererea studenților, scriitorul Mihai Beniuc a trebuit să recite el însuși poezia „Partidului” și o strofă din „Mărul de lângă drum” și îmi amintesc de o frază a sa rostită la plecare: „Sintem mișcați că în această țară în care înflorște socialismul, am găsit și un colț înflorit românesc.”

● La Anșan era senin, dar vremea se menținea răcoroasă. „Dacă vrei să știi cum e acum vremea la Canton, veniți mai aproape” — a spus în glumă cineva din delegația română, în timp ce privea printr-o sticlă colorată în interiorul unui furnal.

Într-adevăr, când am aterizat la Canton soarele își revărsa fără milă razele fierbinți asupra pământului. Străzile — pline de oameni ce mișunau pe sub galeriile formate de ieștura primului etaj al clădirilor, susținută de coloane, galerii ce feresc strada atât de dogoare, cât și de ploaie. Majoritatea tinerilor își purtau cămașa peste pantaloni. Unii se plimbau doar într-un maiou. La hotel, ușile erau simple pânze de sîrmă și ventilatoarele zbirnăiau fără încetare; totuși, căldura toridă nu putea fi alungată.

— Extrem de cald — a spus la un moment dat, în timpul unei reuniuni de acolo, un membru al delegației.

La care, unul dintre conducătorii locali a replicat scurt, în aplauzele celor prezenți, că prietenia și căldura aduse cu sine de către oaspeți estompează de departe căldura de afară.

● Un salon de primire la reședința președintelui Republicii, tovarășul Mao Tze-dun. Gazdă și oaspeți, așezați la o masă lungă, dreptunghiulară, discutau cordial și beau ceai.

Ceasul, fixat pe un perete lateral, părea un instrument miraculos. Abia fusese ora 16,45

și iată că s-a făcut 17,30, apoi 18... 18.30. Aproape două ore, care au trecut ca minutele.

— Vă rog să transmiteți din parte-mi un călduros salut și urări de sănătate tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, precum și celorlalți conducători ai partidului și guvernului român, întregului popor român — a spus în încheiere tovarășul Mao Tze-dun.

A fost o după-amiază de neuitat, după cum de neuitat este întreaga călătorie făcută în China de delegația parlamentară română.

O primire deosebit de călduroasă au făcut-o membrilor delegației romine studenții Universității din Pekin.

*E*ra o vreme cînd priveam fotografiile altor copii, fie cu nostalgia copilăriei apuse, fie cu dorul de școală al fostei învățătoare. De cînd am eu însămi o fată, imaginile devin mai subiective: toate sînt raportate la ea, sînt toate frînturi și din viața ei.

... Copii mici, cu ochelari mari, sub lampa de raze ultraviolete. Așa a fost și ea acum un an, întii emoționată, strîngîndu-și mîna la piept, apoi destinsă ca fetița din dreapta, de sub lampa miraculoasă care întărește tot trupul. Și miracolul mare e că soarele acesta bucură azi pe toți copiii țării. Că într-un spital din București, ca și în orice policlinică din țară, ei se pot fortifica în lumina lui, sub aceeași grijă învăluitoare a medicilor, sub aceeași privire maternă a surorilor.

... Copii plimbîndu-se la munte. Cît e de cînd depărtarea între două flori din poiană părea uriașă pentru pasul fetiței mele? Cît mai e pînă cînd brazii se vor mira ei înșiși, cît de mare a crescut? Și miracolul e că sute de mii de copii se pot bucura la noi de munte și de mare, de soarele altitudinii, ca și de vestitul aerosol al țărîmului!

Copii la cîmîn... În școala primară, în clasa mea, veneau frații mai mari cu prichindei de doi-trei ani alături, care, vrînd-nevrînd, ședeau în bancă liniștiți. Iar cînd directorul interzicea adăpostirea mezinilor, ce alta le rămînea, în timp ce părinții lucrau, decît praful ulițelor, al maidanelor? Poate de aceea mi-a rămas în minte primul

Scenă „pastorală”. Actorii: nici unul n-are încă șase ani. Spectatorii: la fel. Ansamblul: grădinița de copii a salariaților Ministerului de Finanțe.

Fotografie de Nicu VASILE

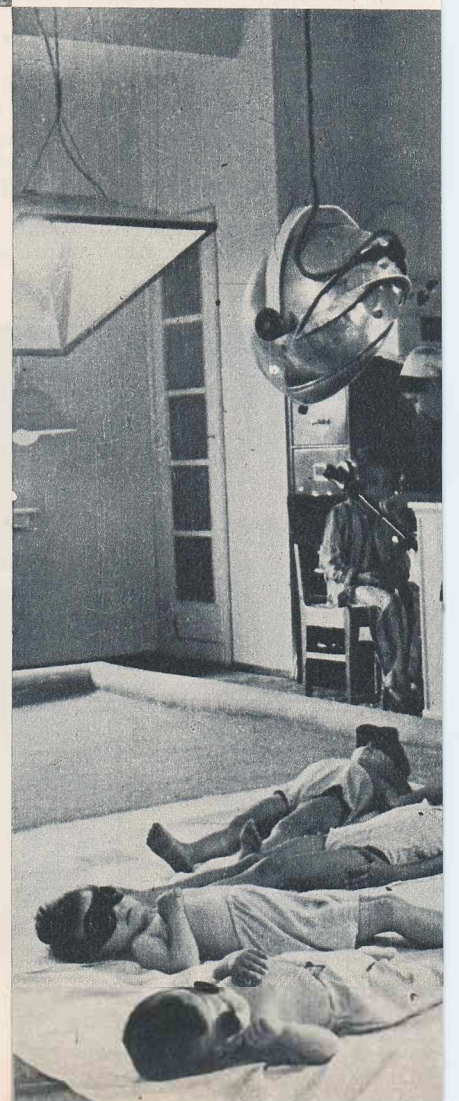

Soare, cit mai mult soare... Nici în timpul iernii copiii noștri nu sînt lipsiți de binefacerile razelor ultraviolete... (La spitalul „Emilia Irza” din București) →

Fotografie de Nicu VASILE

Este oare vorba de încăperea vreunui palat din țara minunilor sau dintr-o piesă de teatru? Nu! E o scenă obișnuită în orice cameră de baie, a oricărui cîmîn de copii al oamenilor muncii.

Fotografie de Nicu VASILE

Copiii noștri

cămin de zi văzut într-un fund de sat moldovenesc: La Tungujei.

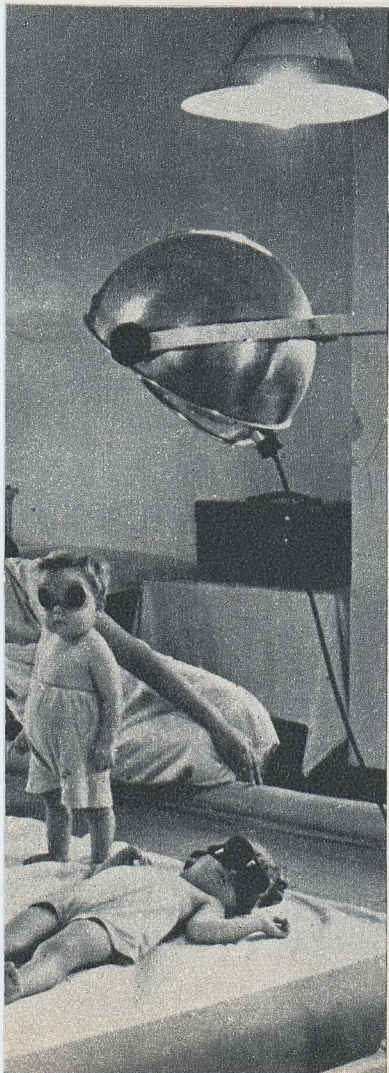
Ceea ce ieri era o imposibilitate pentru oraș, este azi o realitate și pentru lumea satelor.

★

...De obicei, de Ziua Copilului, se prezintă numai imagini înșorite, pașnice. Poate că e bine așa. Dar pe retina mea, ele sînt suprapuse. În adînc, zbucnind încă din subconștient în coșmare, îmi revin zilele cînd alergam, la șuierul sirenei, în adăpost. Îmi revin amintirile școlărilor din care au rămas numai tăblițe înșingerate și cadavre. Îmi revin, fiindcă istoria nu m-a lăsat să-i uit. La 11 ani de la bombardamentul cel mai greu al străzii noastre, auzeam, la un congres al mamelor, corul copiilor din Hiroșima. Era un disc de mai demult și nu se știa cîți dintre micii coriști mai trăiau. Era un mesaj de dincolo de mormînt, un „mane, tekel” pentru toate mamele lumii. Căci în jurul nostru cresc nu numai luminile vieții, ci și primejdiile de război. Și acest cuvînt revoltă pe mama din Hiroșima, ca și pe aceea din Congo, pe Liubov Kosmodemianskaia, ca și pe Maria Zidaru, pe toate surorile mele, ca și pe mine.

De ziua voastră, copii, nu vă arătăm decît aceste fotografii. Lumină. Verdeată. Zîmbet. Dar noi nu le uităm pe celelalte; nu vrem să le uităm, tocmai pentru a vi le păstra vouă, de-a lungul vieții, pe aceea la fel de neatinse, la fel de luminoase, ca în zilele copilăriei de astăzi.

Încă o dovadă că fotbalul este într-adevăr un sport bărbătesc...

19-28 mai 1957
DECADA CULTURII R.S.F.S.R.

Un poet mărturisea nu demult, acordînd un interviu unui redactor, că cele mai frumoase versuri ale sale i le-au dictat iubirea și prietenia. Afirmatia nu e nouă, ci doar profund adevărată. O știm cu totii. Oare nu prietenia și iubirea ne-au oferit zilele mari ale vieții noastre? Am trăit, în acest sfîrșit de mai, asemenea zile, zile ale prieteniei și ale frumosului. Zile în care ne-am bucurat de o prietenie pe care o purtăm nu unul om sau doi, ci unul popor

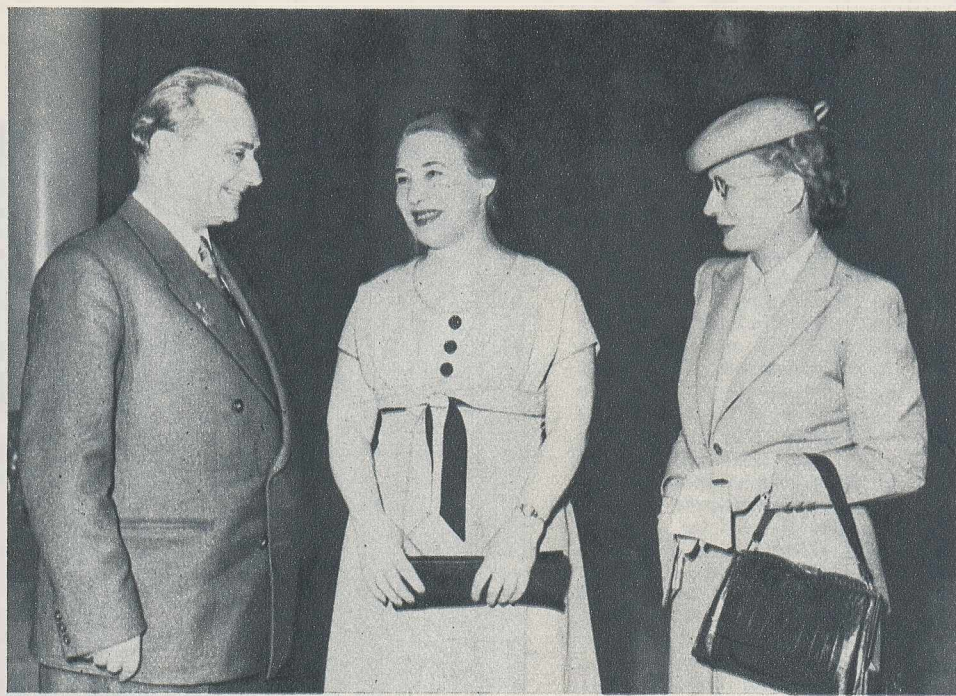
întreg. O prietenie adîncă și adevărată care ne leagă de secole de un popor creator al unor neasemuite frumuseți artistice, poporul lui Tolstol și Reptn, al lui Cealokovski și Pușkin, al lui Gorki și Matakovski. E poporul care a deschis larg omenirii — cu generozitatea, cutezanța și pasiunea sufletului rus — porțile către o eră nouă, săvîrșind cea mai grandioasă revoluție cunoscută de istorie și împărțînd apoi, cu aceeași generoasă prietenie, din bogăția experienței sale, fărîlilor ce porneau să-și făurească și ele așezări noi. E poporul rus, poporul marelui Lenin.

Ar fi greu, dacă nu chiar imposibil, să vă redăm în întregime zilele acestea, zilele Decadei Culturii R.S.F.S.R. Am răsfoit programul bucureștean al manifestărilor din Decadă și ne-au copleșit pur și simplu zecile și sutele de concerte, spectacole, conferințe, simpozioane, festivaluri, filme, expoziții, reuniuni, serii literare care au adus loc în aceste zile. Ne-am hotărît deci să spicuiem doar cîteva din ele și să vi le prezentăm mai jos. Iată-le:

Bucuroși de oaspeți, bucuroși! Să vină în mijlocul nostru un oaspete atît de prețios ca ministrul învățămîntului al R.S.F.S.R. — tovarășul E. I. Afanasenko — și să nu-ți pierzi cumpătul, e lucru mare, s-o recunoaștem. Și fată-ți, elevii Școlii medii bucureștene „Dimitrie Cantemir“, se pare că nu și l-au pierdut! ↓

DECADA

Limbajul artei e cel mai apt pentru a lega prietenii. Iată-o pe artista poporului din R.S.F.S.R. E.P. Kareakina, întretîinîndu-se amical cu artista poporului Aura Buzescu și cu artistul emerit P. V. Cottescu, într-o pauză a festivalului „Cealokovski.“

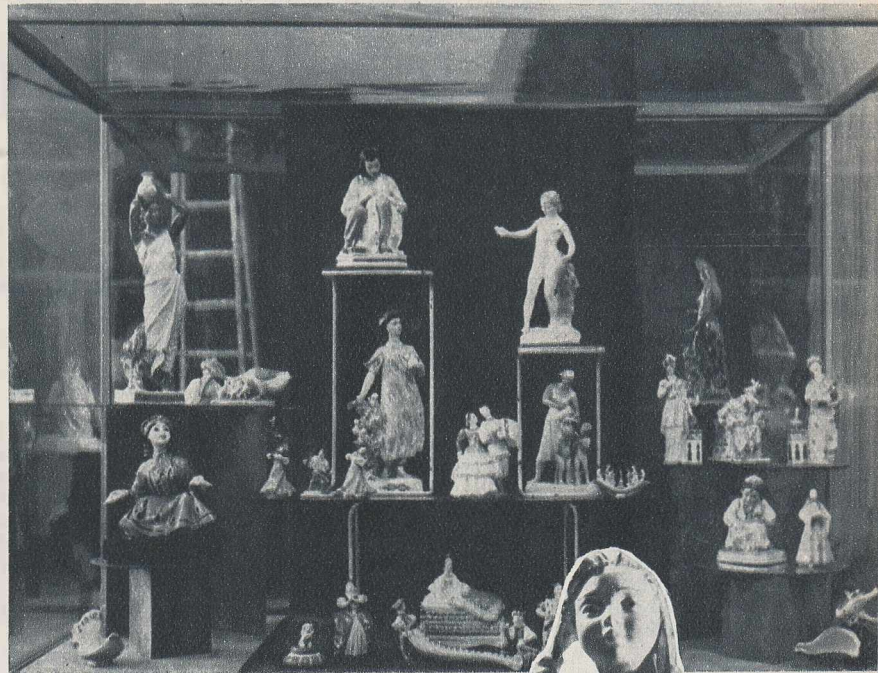

↑
Priviți-și pe maestrul Klo, care — seară de seară — în cadrul spectacolelor oferite de Circuitul Sovietic ulmește, intrigă, amuză, uluiește publicul nostru lată, a fotografiat un spectator și exact în secunda următoare fotografia, format 30/40, e gata.

CULTURII R.S.F.S.R.

O revedere plăcută : corul popular din Omsk, care a străbătut 10000 km — din Siberia pînă la noi — pentru a-și revedea prietenii bucureșteni de care s-a legat acum 4 ani, cu prilejul Festivalului Tineretului, și a ne încanta din nou cu arta sa.

În transparența și focul luminilor răsfrînte de cristaluri, în chiblimbarul și sîdfel încrustat măiestrit în lemn, ca și în țesătura policromă a Țovoarelor daghestane, în toate aceste minunății ce pot fi văzute în Expoziția de artă aplicată a R.S.F.S.R., deslușești sensibilitatea și poezia sufletului marelui popor prieten și vecin nouă.

PREMIERE — PREMIERE — PREMIERE — PREMIERE

1 În răstimpul a cîteva săptămîni, Teatrul Armatei a oferit două premiere sovietice, ambele interesante, deși nu amîndouă la ei de izbutite. Piesa lui K. Simonov, „Așa va fi”, o piesă umană, plină de optimism, caldă, inteligentă, fără a vădi însă preocupare excesivă pentru originalitatea intrigii, a generat un spectacol emoționant, de o vibrație încercă, fără nimic ostentativ, ar și fără o strălucire regizorală sau actoricească deosebită. Înăru director de scenă Lucian Iuliu, ca și cuplul interpreților principali, Liliana Tomescu — Const. Codrescu, ne-au povestit

drumul dragostei maturului colonel Savelliev, (a cărui viață familială fusese zdrobită în timpul războiului), și a tinerei studente Olla, drumul acesta plin de ezitări, de rețineri delicate, de mici îndoieli și de momente de lirism, cu simplitate scenică, cu autenticitate. Pentru rotunjirea armonioasă a spectacolului, pentru a fi consecvent corectitudinii sale s-ar cere atenuate unele stridențe ale jocului prea insistente comic pe stocuri al lui G. Slon (interpretul tatălui Olliei) și puținele momente de crispare, de afectare, ale lui Codrescu, altfel,

un actor de mare sensibilitate și expresivitate scenică.
2 Spectacolul lui Gh. Jora cu delicioasă și substanțială comedie „Suflete de hîrtie” a cunoșcuților scriitorii satirici Vl. Dinoviciului și Slobodskoi, e în primul rînd foarte original. Regizorul a văzut personajele, în timpările și cadrul plastic al acestei piese, pe care am schematiza-o intitulînd-o doar o satiră împotriva birocratismului, caprintr-o oglindă ce diformează proporțiile obișnuite ale obiectelor, măriindu-le pînă la grotesc, îngroșându-le caricatural dimensiunile. Pe tavanul suspendat al biroului

lui Petuhov sînt îngrămădite doșare urlașe, călmări și tocuri gigantice, pe masa lui de lucru se află un telefon imens și stampile amenințătoare; personajele sînt aproape dezumanizate. Toate acestea dau spectacolului un foarte ascuțit caracter satiric; din nefericire, nu însă și unul comic, Gh. Jora pierzînd ritmul spectacolului, hazul lui, savoarea comică. Faptul este cu atît mai regretabil cu cît piesa oferea din plin material pentru un spectacol în același timp consistent satiric și suculent comic.
3 „Ulțta fericirii” de I. Prințev e spectacolul plin de tinerețe

al teatrului „C. I. Nottara” — prezentat cu egală emoție și fior festiv atît în cadrul Concursului tinerilor actori, cît și în cel al Decadei artei și culturii R.S.F.S.R. O piesă plină de patos, oglindind lupta dramatică a primilor comsomoliști în anii războiului civil, dar în care regăsești și o undă de lirism, și momente de umor, armonizîndu-se cu tragismul altor momente. Cîțiva actori au realizări valoroase: Aurel Cloranu, Al. Lungu, Tatiana Popa (remarcabilă în travesti-ul său), Eugenia Gorea. Regia lui Tudorel Popa și C. Dinescu, corectă, poate puțin ptea „cuminte”.

AMERICA

de Alexei TOLSTOI

În românește de A. IVANOVSKI și Radu TUDORAN

Ilustrații de Rony NOEL

Pe fereastra vagonului se vedea plutind cîmpia vălurită, defilau tufele — cele de departe, încet, cele apropiate, în goană. Vecinul meu își ținea mîinile împreunate și privea afară.

Avea ochii cenușii, bulbucați. Cînd trăgea din țigară și-i subția — și-i acoperea pe jumătate cu pleoapele, cînd privea afară. Părea că-l obosesc acești ochi care văzuseră atîtea.

Cu o oră înainte de a ajunge la frontieră, începu să se uite la geamantanul din plasă, acoperit din belșug cu etichete de bagaj — și vorbi cu glasul încet, infundat:

— Hoinăream prin sud, prin orașe reci, pustii, murdare, prin cafenele cu geamurile crăpate, unde se vindeau și se cumpărau ultimele zdrențe ale imperiului. Scriam la ziare. Noaptea jucam cărți. Nu beam prea mult, nu luam cocaină. În schimb, am învățat să ghicesc zilele de evacuare, după focurile de armă care răsunau noaptea pe ulițe, după tonul comunicatelor militare, după o anumită veselie din circumi, veselie specifică zilelor și orelor premergătoare morții. Și-mi luam la timp lumea în cap.

Nu eram nici roșu, nici alb. Murdărie, chin sufletec, deznădejde... Însăpăimîntător. Disprețuiam oamenii, pînă într-atîta, încît m-am deprins să nu-i mai privesc în față.

În cele din urmă, m-am săturat de toate. M-am îmbarcat în cala unui vapor murdar, arhiplin de nebuni, și am plecat în Europa. N-are importanță pe unde am rătăcit, în ce fel mi-am cîștigat existența. N-are importanță! O duceam prost; poate chiar furam. Totul era nesăbuit, canceros... Cincisprezece milioane de cadavre putrezeau pe cîmpiile Europei, infectînd totul cu duhoarea lor.

De la o vreme am ajuns să aștept liniștit — chiar curios — ceasul cînd scriba față de mine însumi va birui obișnuința de a bea, a mîncă, a fuma, a umbla, a face rost de bani și altele...

Iată, țin minte: la 11 mai, dimineața, începusem să mă bărbieresc ca de obicei — și deodată am zvîrlit briciul pe lavabou. Mi-a sunat ceasul: nu mai vreau! Am ieșit în stradă, mi-am vîndut la un magazin de bijuterii ceasornicul și inelul — tot ce-mi mai rămăsese. Pe urmă, m-am așezat la masa unei cafenele, în stradă, sub un dafin, am băut o cafea, i-am cerut chelnerului unteanc de reviste de umor. Înainte de a le deschide, mi-am luat la iuțeală hotărîrea: mîine, în zorii zilei, voi isprăvi totul pe Podul Invalizilor. Pentru înțîia oară, după atîția ani, cafeaua îmi părea așa de gustoasă, revistele așa de amuzante! M-am distrat toată ziua, așa cum am putut. Seara, m-am dus să joc la un club de pe strada Lafayette.

Pe la patru după miezul nopții, am ieșit de la club. Mă alesesem cu un cîștig gras: patruzeci și șapte de mii de franci! Totul în făptura mea tremurată, ca scuturat de ger. Dimineața era caldă, umedă. Îmi pipăiam în buzunar teancul gros de bani — înfățișau posibilități noi. Asta mi-a schimbat hotărîrea de a mă duce la Podul Invalizilor să mă înec.

M-am oprit la vitrina uriașă a „Companiei de transporturi transatlantice”, unde era expusă o hartă în relief, cu păduri și cu munți, albastră și verde. Între continente se întindeau fire roșii. Pe ele alunecau niște vapoare de mărimea cutiilor de chibrituri; aveau ferestruici, sclipitoare de staniol. Stăteam așa și priveam tremurînd de emoție.

În ziua de 15 mai, m-am îmbarcat la Hâvre pe „Aquitania”. Am petrecut șase zile în șezlong, pe puntea de sus, între palmieri și tufe de trandafiri care fremătau în bătaia vîntului marin. În ziua de 22, am debarcat pe cheiul New-Yorkului. Eram atît de încîntat, încît aveam neconținute palpații; o lume nouă, o viață nouă; Rusia și Europa, războaiele și revoluțiile păreau ceva citit într-o carte.

La scara hotelului, un pui de negru, în veston azuriu, mi-a apucat geamantanele. În ascensorul de cristal, un alt pui de negru, în veston vișiniu, își rînjea dinții albi ca niște clape de pian. La etajul al doisprezecelea am intrat într-o cameră lăcuită și capîtonată cu stofă. M-am cufundat într-un fotoliu de mătase și mi-am aprins o țigară verzuie, umedă, de doi dolari.

Ședeam așa și-mi repetam în gînd: „Tu ești, dracu' să te înghită, în centrul geometric al culturii individualiste”. Printr-o apăsare a degetului mic se deschid larg ușile, negrii, cu patru șiruri de nasturi auriți pe vesteoane, își îndeplinesc derințele într-o clipă, ca în poveștile Șeherezadei. Iată, trei telefoane: pot lua contact cu un magazin proaspăt înființat, cu un restaurant, cu bursa, cu orice oraș. Pot porunci: „Cumpărați calea ferată a Pacificului”. După treizeci de secunde remizierul va răspunde: „S-a făcut!”

Îmi rîdeam unghiile. Basmul cu creația pămîntului a fost născocit, fără îndoială, în mizera Europă, de niște ciobani prăpădiți. Aici, în fotoliul de mătase, un om are posibilități de un milion de ori mai mari, decît însuși Savaot.

După ce mi-am ros pe săturate unghiile, am coborît la frizerie. Acolo m-au învelit într-un halat parfumat, mi-au tratat fața cu aburi, mi-au pus prosoape calde pe obraji, m-au parfumat, m-au pieptănat, apoi mi-au oferit o înghețată de pier-sici; și la urmă m-au bărbierit.

M-am dus să dejunesc într-o sală cu coloane, atît de mare, încît în ea ar fi putut să încapă un tîrgușor de provincie, împreună cu foisorul lui de foc.

Ce flori, ce covoare, ce lustre am văzut acolo! Ce femei își luau dejunul în sală! Niște femei de o frumusețe monstruoasă:

cu ochii enormi, foarte îndepărtați, cu gurile mici pe fețele indifferente de porțelan. O asemenea viziune n-ai putea să ai nici în delirul tifosului exantematic. Ce să mă bag eu aici, cu francii mei!

După dejun, m-am așezat în hol, lîngă cămin, și mi-am aprins un trabuc negru. Bineînțeles, voi avea o sută de milioane de dolari, oricît de scump m-ar costa, îmi spuneam în gînd. Nu se cere decît să vrei, să vrei, să vrei!... Voi dobîndi această grămadă splendidă de dolari. Și-o voi întrebuița toată, pînă la ultimul cent, numai pentru mine... Prea mult mi-a fost înăbușită personalitatea!... Vreau, în sfîrșit — dracu' să-i înghită pe toți! — să devin o personalitate, cu literă mare, scrisă cu aur. Fiecare fir de păr din capul meu va fi sacru... Eu, de neprețuit. Eu, adorat de toate frumoasele zilei. Cuvintele mele, mucul de trabuc supt de mine, un crîmpei de unghie, scuipatul meu vor sfîrși evlavie... Degeaba m-au silit domnii să zac șase săptămîni pe trotuarul din fața fostei ambasade rusești, la Constantinopol. La dracu' cu Europa, cu războaiele și cu revoluțiile!... Patria mea este fotoliul de piele asta de aici, de lîngă foc. Stomacul sătul, fumul de trabuc, extazul libertății absolute!

În fața mea, într-un fotoliu, ședea un om acru, ciolănos, care, probabil, suferea de indigestie. După ce m-a observat cîțva timp, el mi s-a adresat astfel:

— Sînt șaptesprezece minute de cînd vorbești cu glas tare. Văd, mai întîi, că ești rus, și al doilea, că vrei să joci la bursă. Mă cheamă Syder. Îți pot face oferte solide. E bine să nu-mi acorzi încredere, dar pot să-ți prezint garanții. Dorești să-l vezi pe Jeepe Morgan?

...Convorbirea noastră din fața căminului a ținut două ore și patruzeci de minute. Mi-am dat seama că trebuie să joc „à la baisse” și numai „à la baisse” — în asta consta adevărul istoric, social și chiar geologic.

— Pînă și pămîntul joacă „à la baisse”, — spunea Syder, cu nutra lui acră. Ici un cutremur de pămînt, alt cutremur dincolo, în altă parte secetă, uragan... Ascultă-mă: pînă și clima joacă „à la baisse”: cînd ai nevoie de frig, e cald, iar cînd ai nevoie de căldură, e frig.

A doua zi dimineața, mi-am depus toate paralele la oficiul bancar și, împreună cu Syder, m-am dus să-l văd pe Jeepe Morgan. Pe scara de granit așteptau vreo cincizeci de granguri ai bursei. Tăceau cu un aer morocănos sau disprețuitor, ori lătrau scurt printre dinți. Toți aveau bărbiile ca de piatră, proeminente. Syder își scoase și el bărbia înainte, deveni și mai acru. La unsprezece fix, un automobil monstruos țîșni de după colț. În el ședea un om pipernicit, cu nasul cam strîmb, cu obrazul îngust, somnoros, cu pălăria tare trasă peste ochi. Era Jeepe Morgan.

Ochii celor cincizeci granguri ai bursei începură să sfredelească trabucul lui Jeepe Morgan: în ce colț al gurii își ține Jeepe trabucul? (dacă în cel stîng, atunci Jeepe joacă „à la baisse”; dacă în cel drept, atunci Jeepe joacă „à la hausse”). Trabucul se afla în colțul stîng. — În stînga, așa să am sănătate! — îmi șopti Syder.

Automobilul se opri. Jeepe deschise portiera și își rostogoli trabucul în colțul drept al gurii. Grangurii bursei începură să urle, dezorientați. Totuși, se îngheștură în jurul automobilului, și își scoaseră pălăriile într-un salut reverentios. Jeepe își duse un deget la pălăria tare, mormăi ceva cu trabucul în gură și porni să urce scara de granit.

După sfatul lui Syder, am vîndut anticipat pe iunie titlurile „Texas de Sud-Petroliere” pe care, bineînțeles, nu le aveam. Eram plin de convingerea entuziastă că pînă în iunie în Texa-

sul de sud ori se va produce un cutremur de pământ, ori toate exploatarea petrolifere vor pieri în flăcări, iar eu voi băga în buzunar diferența. În iunie, în Texas, totul a fost mai normal ca niciodată, iar diferența și-a băgat-o în buzunar Syder. Atunci am jucat „à la baisse“ pe bumbac australian, și Syder și-a pus din nou diferența în buzunar. În ziua de 18 iulie, orele două și șapte minute după-amiază, i-am umplut de sînge mutra acră, pe scara hotelului din care plecam pentru totdeauna, lăsîndu-mi geamantanele în cameră.

Acum nici nu-mi mai trecea prin minte, de pildă, să mă arunc în apă de pe podul Brooklyn. Începuse să-mi crească o bărbie de piatră. Nu-mi pierdusem convingerea feroce că personalitatea mea avea drepturi asupra celor o sută de milioane de dolari.

Timp de o lună și jumătate am lustruit ghetete pe străzi, am vîndut ziare, am stat, îmbrăcat în frac cu dungă, la intrarea cinematografulor, arătînd cu un baston de aur firma incandescentă — și așa mai departe. E plictisitor să mai povestesc. Așteptam să-mi vină norocul, scriam scrisori, alergam pe la adrese. În sfîrșit, mi-a venit și norocul. Într-o zi lustruiam niște ghetete, am ridicat capul și am văzut că posesorul lor era o veche cunoștință; avea un birou de afaceri și căuta să stabilească legături de negoț cu Moscova.

În ziua aceea am sărit de pe trotuar la etajul al 28-lea al unui zgîrie-nori, într-un birou alcătuit din două camere: „Export-import, Harry and Vorobei Company“. M-am așezat la un pupitru înalt destejar, am deschis registrul de intrare și de ieșire, și personalitatea mea absolut liberă s-a încadrat în douăzeci și șapte de dolari pe săptămînă. Tot restul eului meu s-a dovedit a fi necotat, inutilizabil pentru „Export-Company“.

Cele șase zile ale săptămînii de lucru derurgeau astfel: la șapte și jumătate dimineață, apuc spasmodic deșteptătorul, care țîrîie și cel mult un minut, stau cu ochii holbați. Îmbrăcarea, bărbieritul, o ceașcă de ciocolată, zece minute. Cu ascensorul pînă jos, o sută douăzeci și doi de pași pînă la metropolitan, cu ascensorul în pămînt, șapte stații sub oraș, cu două ascensoare în stradă, o sută patru pași peste stradă și piață, pe urmă cu ascensorul expres pînă la al treizecilea etaj, treptele a două etaje în jos — toate acestea, șapte-sprezece minute. La 8 fix mă așez la pupitru și îmi suflu nasul.

Pînă la unu după-amiază scriu, tai cu foarfecele, lipesc. Patronul meu, Vorobei (de fapt nu există nici un Harry), citește panglica care iese din aparatul de telegraf. Bineînțeles, n-aveam nici un fel de import-export (făcînd abstracție de o ladă cu plastroane și gulere de cauciuc pentru țărani ruși). Vorobei, cu un picior pe scaun, stă la aparatul de telegraf și își răsucește cu degetele nasturii vestei. Eu răspund la scrisori. Restul activității desfășurate de birou e un mister pentru mine.

La ora unu, sar vijelios de pe scaunul din fața pupitruului, mă reped jos cu ascensorul, apoi peste stradă, la restaurant. Vorobei are impresia că, dacă și-ar lua măcar o clipă ochii de la aparat, ar scăpa, fără doar și poate, cine știe ce cotă norocoasă a cine știe căror valori, așa că rămîne la birou, lîngă aparat, mînîncă sandvișuri și trage panglica de hirtie.

La restaurant, un coridor lung, cu pereții de faianță; iau din mers un bon de control și o tavă. Alerg la tejgheaua pe care aburesc cîteva sute de feluri de mîncare, în farfurii. Arăt pe cele mai apropiate de mine. Bucătarul mi le aruncă pe tavă. O domnișoară sprintenă îmi ștampilează cu dibăcie bonul. Alerg cu farfuriile la o măsuță liberă. Chelnerul sare vertiginos la mine cu o carafă de apă de la gheață, cu piine și cu cocoloașe de unt. Mînînc, bag în burtă pește, carne, sosuri, budinci.

De-a lungul peretelui de faianță, cinci sute de funcționari de birou, muncitori, șoferi și alții fac la fel ca mine. Pentru toată masa, cincisprezece minute. Sar în picioare. Plătesc ce s-a adunat pe bon. La două fix, sînt la pupitru. Vorobei continuă să citească lungile coloane de cifre de pe panglica telegrafului. Vesta îi e plină de fărîmituri, iar pe buze are zeamă de trabuc uscată.

Astfel, ziua de muncă își urmează cursul, cu încordarea maximă, pînă la ceasurile 6; nu se pierde nici o secundă. De obicei, Vorobei prinde de pe panglică mai multe cifre și izbutește să le vîndă prin telefon, sau să le cumpere, să capete diferența: cincizeci, o sută de dolari. Ziua a luat sfîrșit.

La șase închid zgomotos registrele, îmi pun haina, mîrii „bună seară“ lui Vorobei și plec spre casă. În cap simt trosnet, ropot de roți, în gură, uscăciune. Îmi vibrează toate vinișoarele de sub piele.

La șase și jumătate fac o baie fierbinte, mă bărbieresc, îmi pun cămașa de mătase (nu sînt mitocan), smokingul, și ies în stradă să-mi savurez viața.

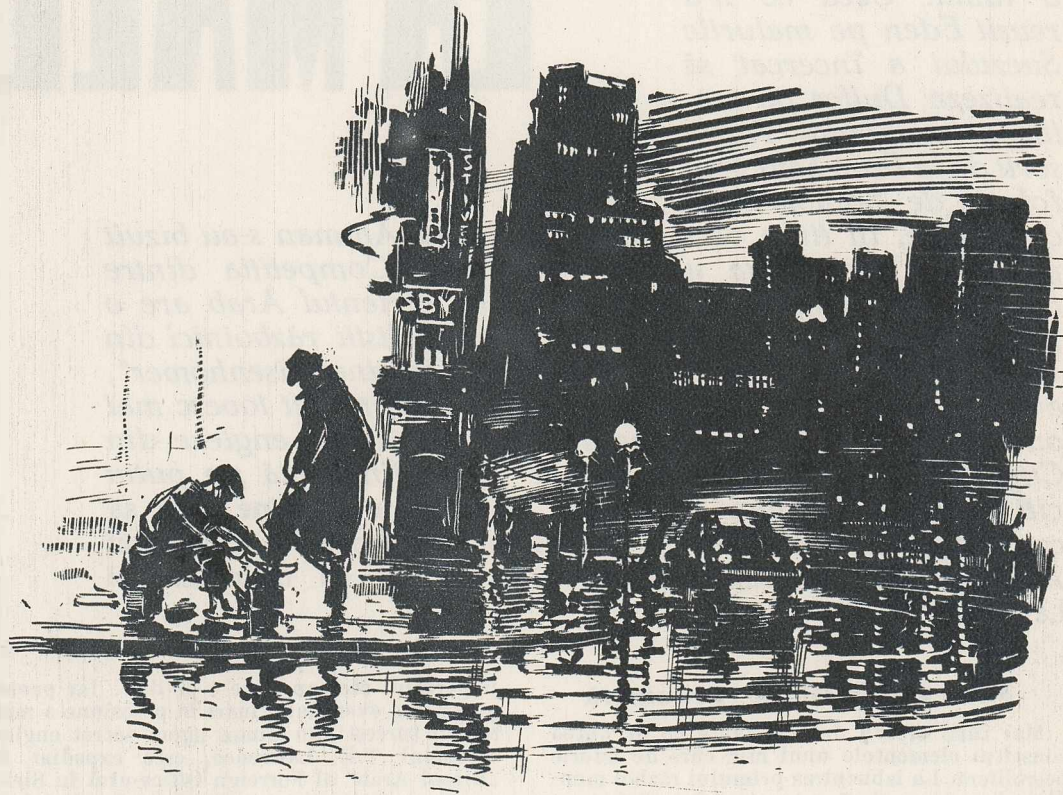
Sînt absolut liber. Îmi iau masa, mai pe îndelete decît la prînz. Fumez o țigară de foi. Stau și chibzuiesc încotro să pornesc. Încetul

părul blond, ridicat neglijent în sus și ochii albaștri, îndepărtați.

Nu m-am ferit. Am început să privesc în acești ochi albaștri, culoarea cerului străbătut de vînt.

Ce să mai vorbesc de increderea de sine din trecut! Nici n-aveam de gînd să intru în vorbă cu fata. Mă uitam în ochii ei, ca o pasăre bolnavă închisă într-un beci, care privește venirea primăverii. Crede-mă, într-o asemenea zi, asemenea ochi îți amintesc de patrie. Îi privești și simți că ești un vagabond, că ai hoinărit fără căpătii, că e timpul să te întorci în țară. Eram tulburat, răscolit, nenorocit.

La o stație, fata a ieșit din compartiment. Am tresărit: prea multă ciudă avea în privirea cu care s-a uitat la mine. După un minut, s-a întors cu un polițist, m-a arătat cu umbreluța de dantelă și a spus: „Acest domn avea

cu încetul îmi dau seama că pe mine, cu toată cămașa mea de mătase pusă la smoking, nu mă așteaptă nimeni deseară, că nu sînt invitat nicăieri, nici unul dintre acești zece milioane de oameni n-are nevoie de mine. Mă duc la cinematograful.

Pe ecranul cinematografului e încă mai multă forfoteală decît în viață; în schimb, lipsește zgomotul¹⁾: ce bine! În pauză, mînînc înghețată, fumez. Pe urmă pornesc spre casă, pe străzi pline de personalități în smokinguri, la fel ca mine. Mă înghesui, asurzit de vuiet și de trosnet, sufocat de emanațiile oamenilor și de putoarea benzinei, orbit de reclamele de foc, care ard neobosite pe acoperișuri, între nori.

La douăsprezece sînt acasă. Mă întind în pat, fumez țigări dulcege. Somnul nu vine. Inima îmi bate ca un motor de motocicletă. Fumez, ca să mă timpsc. Îmi simt creierul uscat. Și totul este monstruos lipsit de sens.

Vorobei a hotărît să vîndă Rusiei Sovietice beculuțe pentru lanterne de buzunar, și m-a trimis la fabrică după marfă de rebut.

Mă aflam singur într-un compartiment, în drumul spre această fabrică. Priveam pe geam. Era o zi de primăvară, cu vînt. Simțeam nu știu ce neliniște. Cineva a intrat în compartiment, s-a așezat în fața mea, a țâcănit o incuietoare. Pe urmă o rază de soare reflectată dintr-o oglindă a lunecat pe obrazul meu. Am ridicat ochii. În fața mea sețea o fată încîntător de frumoasă, dintre acelea pe care le văzusem în prima zi a sosirii. Un obraz de copil, cu o expresie de îngrijorare,

intenția să mă dezonoreze. Sînt gata să fac depozitii...“

Am fost dus la comandament. S-a încheiat un proces-verbal pe temeiul depozitiilor făcute de frumoasa cu ochii albaștri. După legile Americii era destul²⁾. M-au băgat la arest. După 24 ore, a avut loc judecata. Am relatat sincer totul. Frumoasa a fost extrem de mirată; nu era o fată rea și, pe deasupra, vorbele mele despre ochii ei i-au făcut o impresie vădit măgulitoare. Ca urmare, și-a retras reclamația. Am plătit o amendă și m-am întors la New-York fără beculuțe.

Vorobei m-a dat afară: sîmbătă, o dată cu cecul obișnuit pentru 27 de dolari, am primit un bilețel: „Vă sînt recunoscător“. M-am pomenit aruncat în stradă. Dar acum nu mai aveam chef să cîștig o sută de milioane de dolari. Mama nu m-a făcut numai ca să muncesc din răspuțeri, ajutîndu-i lui Vorobei să-și scoată diferențele. Nu mai vreau să suport toată această absurditate, n-o accept. Miraj... Miraj. Nu-s nebun. Înapoi, acasă, în patrie!...

La frontieră, trenul trecea încet pe sub arcul de lemn, în Rusia. În marginea cîmpului vălurit, lîngă linie, stătea un ostaș roșu, zdravăn, cu șapca de postav gros, cu arma pe umăr, și privea nepăsător ferestrele vagoanelor. Vîntul îi flutura poalele mantalei prin fața căreia se perindaseră atîtea...“

În spatele lui erau dealuri, păduri, cîmpii întinse pe mii și mii de verste. Pe cer pluteau alene turme de nori cenușii.

1) E vorba aci de epoca cinematografului mut — N.R.

2) Această lege mai este în vigoare în mai multe state din S.U.A. („Delict de privire indecentă“) — N.T.

După agresiunea anglo-franco-israeliană contra Egiptului, complotul american împotriva Jordaniei a tulburat din nou atmosfera politică din Orientul Apropiat, punând în primejdie pacea în această parte a lumii. Ceea ce n-a reușit Eden pe malurile Suezului a încercat să realizeze Dulles pe malurile Jordanului. Agresorii de la Port-Saïd s-au folosit de bombardiere cu reacție, în timp ce complotiștii de la Amman s-au bîzuit pe dolari și pe flota a 6-a americană. Competiția dintre imperialiștii englezi și americani în Orientul Arab are o „traditie” notorie, dar acum, cînd monopoliiștii războinici din Wall-street au pus în acțiune mașina „doctrinei Eisenhower”, efectele expansiunii S.U.A. în Orientul Apropiat lovesc mai puternic în interesele cercurilor colonialiste engleze din City. De altfel, nu o dată în zilele din urmă s-a putut citi în ziarele engleze că Marii Britanii nu-i rămîne decît să constate cum americanii își fac drum spre bogățiile Orientului Apropiat cu „doctrina Eisenhower”, dar și cu metodele lui Lawrence și Glubb-Pașa.

Mic curs de istorie petroliferă

Mai întii citeva date și fapte ce ar putea constitui elementele unui mic curs de istorie petroliferă. La izbucnirea primului război mondial, finanța engleză este singura stăpîină pe toate sursele de petrol din Persia, iar pe cele din Mosul (în Irak) le pradă împreună cu Trutul germano-francez. Dar nimeni n-ue mulțumit cu partea lui. Și agenții încoronai ai trustmenilor se războiesc pentru acapararea tuturor zăcămintelor petrolului arab. Kaizerul Wilhelm al Germaniei îl are de partea sa pe sultanul Abdul Hamid. Regele George al Angliei rîvnește la moștenirea ultimelor rămășițe ale

imperiului otoman, care e pe dric. Iar pentru pregătirea eventualei luări în posesiune a moștenirii turcești, un faimos agent secret englez, colonelul T.E. Lawrence, este expedit de „Biroul Arab” al Foreign Office-ului în Siria, ca să „pregătească terenul”. Camuflat în arheolog, înveșmîntat într-o gandura de beduin, înzestrat la superlativ cu darul de a „convince”, specific marilor escroci, faimosul Lawrence cutreieră țările Orientului Apropiat. Trezînd în sufletele popoarelor, îndirjite de lunga robie turcească, ura împotriva asupritorului turc și făgăduind că după război guvernul englez va da chipurile deplină libertate arabilor, unealta serviciului englez de spionaj înarmează

lată-l pe regele Hussein (al doilea din stînga) participînd, numai în urmă cu citeva luni, la Conferința de la Cairo, unde, alături de alți conducători ai țărilor din Orientul Apropiat, a jurat să apere independența Jordaniei și să întărească unitatea arabă. Dar cele 10 milioane dolari oferite de emisarii „doctrinei Eisenhower”, l-au „convins” pe micul rege din Amman să-și uite jurămintele.

DE LA GLUBB-PASA LA MALLORY-PASA

Prin puternice demonstrații antiamericane, poporul jordanian a respins „doctrina Eisenhower”. Sfidînd voința de libertate a poporului, regele Hussein a scos țara la mezat, în cîrdășie cu agentura complotistă de la ambasada S.U.A. din Amman și mai ales în schimbul arșinților trădării.

Așa arată și azi suburbiile străvechiului Amman, capitala Iordaniei. Deceniile de dominație colonialistă și-au lăsat aici o puternică amprentă. În cocioabele mizere inghesuite una într-alta sînt „cazați” aproximativ 300.000 refugiați arabi din Palestina.

triburile și le îndeamnă la răscoală. În 1916 revolta e generală. Inspirată de City și condusă de Lawrence, ea conține totuși într-însa o expresie a latentelor aspirații naționale ale arabilor.

1919. Versailles. După încetarea focului pe fronturi, la încheierea socotelilor, Kaizerul nu mai e Kaizer, Sultanul nu mai e sultan. George al V-lea, rege al Angliei și împărat al Marii Britanii, pune mîna pe fabuloasa moștenire... petroliferă. În City, acțiunile societăților petrolifere urcă vertiginos. În schimb, făgăduiele astronomice ale lui Lawrence, ambasadorul englez clandestin, deghizat în beduin, sînt date uitării, iar arabii înșelați sînt puși să schimbe robia pașalelor turcești cu jugul colonialist englez.

Drept „compensație”, englezii creează un regat de 42.000 kilometri pătrați — Transiordania, în cap cu un rege, Abdallah, vasal plătit de Londra cu simbrie lunară. Abdallah poartă titlul de rege, dar adevăratul cîrmuitor este un nou ambasador englez clandestin, deghizat în beduin, John Bagott Glubb. El este cunoscut apoi în lumea întreagă sub numele de Glubb-Pașa și se recomandă cu cartea de vizită de „consilier militar al regelui”. Glubb echipează cu surplusuri ale armatei britanice faimoasa „Legiune Arabă”.

Totuși, regimul colonial șchioapătă. Indemnurile la revoltă făcute pe vremuri de Lawrence au efectul unui bumerang. Setea de libertate a arabilor crește o dată cu primirea despoțiilor străini. Arabii se mișcă. Harapnicul colonialist amenință.

Lupta continuă...

În 1945, la terminarea celui de-al doilea război mondial, Transiordania, care este, poate, și azi, țara cea mai înapoiată a lumii arabe, posedă o armată modernă.

La moartea lui Abdallah, în 1951, unul dintre cei doi fii ai răposatului rege, Talal, urmează la domnie. Dar suferă în același an, un... accident. Anglofob neînduplecat, Talal era hotărît să scape Iordania de Glubb, cu

orice preț. A scăpat însă Glubb de el, închizîndu-l într-un ospiciu de nebuni.”

După terminarea celui de al doilea război mondial, lupta pentru petrolul arab devine și mai ascuțită. Rivalitatea anglo-franceză răbufnește, în ciuda alianțelor și blocurilor imperialiste. Englezii ațîță tribul druzilor împotriva francezilor și, operînd după rețeta lui Lawrence, se dezbară de neplăcerea prezenței acestora din urmă în Siria și Liban. Iată însă că în arena petroliferă a Orientului Arab începe să-și adulmece prada speța rechinilor din Wall-street.

Unde apare „doctrina Eisenhower”

Pe hărțile Pentagonului săgețile expansiunii economice și strategice a S.U.A. indică orientarea politicii americane. Cum însă lumea arabă din 1957 nu se mai aseamănă cu cea din 1914, se simte nevoia unor argumente „morale” care să înduplece popoarele arabe.

Președintele Eisenhower, în persoană, le caută; își închipuie că le-a găsit și le expune în „doctrina” care-i poartă numele. Un puternic iz de petrol răzbate din fiecare rînd al „doctrinei Eisenhower” și o dată cu diabolica ispită în dolari a „ajutorului” economic, Pentagonul se oferă, grațios, să aperse islamismul împotriva... comunismului ateu, pentru a transforma întreaga peninsulă arabă într-un bastion îndreptat împotriva Uniunii Sovietice.

Dar popoarele arabe nu mai pot fi amăgite cu promisiuni și dolari. Ele au aflat de mult năravul imperia-

tilor de a omori cu dragostea țările pe care tocmai se pregătesc să le sugrume. În consecință, arabii resping „doctrina” și întorc spatele emisarului ei, pe nume James Richards.

Și atunci „doctrina Eisenhower” începe să-și dea arama pe față.

Lovitura americană de la palatul lui Hussein

Prima țară care a căzut victimă „doctrinei” Eisenhower a fost Iordania, cea mai vulnerabilă dintre țările arabe.

Regele Hussein, mare amator de dolari, „Cadillac-uri” și avioane americane, a fost ales să patroneze lovitura de stat inspirată de Washington. 40 de „experți” americani deghizați în ziariști au pus la cale, în chiar incinta palatului regal din Amman, complotul care avea să împingă Iordania în orbita „doctrinei Eisenhower”.

În zilele crizei iordaniene. Populația, indignată de uneltrile de la palat, urmărește, în stradă, desfășurarea evenimentelor. Fotografia a fost luată înainte de decretarea stării de asediu de către noul guvern pro-american condus de Ibrahim Hașim.

Timp de câteva zile Iordania a avut o duzină de ministere și nici unul. „Legiunea Arabă”, epurată de elementele anti americane de către camarila palatului, a asigurat în tot acest timp garda conspiratorilor, dedându-se la cea mai cumplită teroare.

În fața ambasadorului S.U.A., Lester Mallory, supranumit acum „Mallory-Pașa”, regele Hussein prestează jurământ de credință suzeranului yankeu, așa cum Abdallah, tatăl lui Hussein, se legase cândva în fața lui Glubb să fie un supus vasal al Marii Britanii. Pentru respectarea jurământului, Hussein numește în fruntea noului său guvern pe cunoscutul politician reacționar Ibrahim Hașem. Totuși Samir Rifai, ministrul de externe, este cel mai puternic personaj în noul cabinet. El este supranumit Rifai-„Mallory”, pentru legăturile strânse pe care le are cu ambasadorul american în Iordania, organizatorul principal al loviturii de la palat. Fratele lui Samir Rifai, Abdel Rifai, reprezintă Iordania lui Hussein la O.N.U.

Între timp, pînă la desăvîrșirea conspirației din Iordania, flota a 6-a a S.U.A. își face simțită prezența în răsăritul Mediteranei. La Amman, Mallory-Pașa și regele Hussein continuă să lucreze mină-n-mină, lansînd comunicate cum că „liniștea și ordinea” s-ar fi „restabilit”.

Ce fel de ordine, ce fel de liniște?...

Ordine cu stare de asediu și arestări pe capete, cu tribunale marțiale prezidate de ofițeri crescuți sub pulpana gândurei de beduin a lui Glubb-Pașa, cu morți și răniți, cu suprimarea parlamentului, cu desființarea partidelor politice și a sindicatelor, cu întreaga populație a orașelor închisă în lagăre de concentrare sau — lagărele de concentrare nefiind destul de încăpătoare — în locuințele transformate și ele în lagăre, din care nu se poate ieși decît trei ore pe zi, dimineața, pentru tîrguie și pentru slujba religioasă...

... Liniște. Liniște de mormînt.

Hussein și camarila sa își caută susținători. Instaurînd în toată țara un regim de teroare, noul guvern din Amman folosește toate mijloacele pentru a se impune. Printre cei supuși presiunilor teroriste se află și bieții refugiați arabi din Palestina. Taberele lor de pe teritoriul iordanian sînt atacate de soldații și mercenarii din triburile de beduini, care-i silesc pe refugiații năpăstuiți să semneze petiții prin care să-și exprime devotamentul față de actualul regim.

Pe străzile pustii ale Amman-ului, pline pînă mai ieri de masele care manifestau cu muzici, lozinci și drapele bucuria independenței lor, un convoi sinistru trece în maximă viteză. Precedat de șase automobile blindate și de o duzină de jepp-uri înfășate cu legionari înarmați pînă-n dinți, urmat de un șir de motocicliști la fel de cuirasăți, majestatea sa Hussein, micul rege al Iordaniei vîndute, se duce la ... moscheie. În jurul moscheiei e desfășurat un batalion de legionari în ținută de campanie, iar pe toate acoperișurile și balcoanele caselor din jur, lucesc turbanele roșii ale legiunii arabe.

Totuși, micul Hussein, chiar cînd iese din palat precedat și urmat de care blindate și grupe motorizate, tremură. Tremură regele Iordaniei, înscăunat de Glubb-Pașa și răscumpărat de Mallory-Pașa cu zece milioane dolari, pentru că el știe că nu se poate governa vreme îndelungată cu stare de asediu, tribunale marțiale, închisori și lagăre de concentrare. Și nici cu ajutorul „doctrinei Eisenhower” și a flotei a 6-a americane. Șubredul tron al lui Hussein este amenințat să fie înghițit de apele miniei poporului iordanian.

M. EDEI

Scrisoare din Viena

de Susanne WANTOCH

Adolf Schärf, noul președinte al Austriei, în ziua votării.

Primăvara acestui an s-a dovedit deosebit de schimbătoare și capricioasă. În grădinile de la marginea Vienei cireșii și-au îmbrăcat mantia înflorată, dar deodată a năvălit un val de frig ce amenința să distrugă tot ce-a dat în floare așa de timpuriu.

Dar în această perioadă s-au putut constata și alt fel de „capricii”... Dintr-o dată, peste noapte, refugiații unguri, care trecuseră granița austriacă după evenimentele din octombrie 1956 și care fuseseră primiți cu brațele deschise de către oficialitățile austriece, au devenit „străini indezirabili”. Mii și mii dintre ei continuă să ducă o viață de cruntă mizerie în lagărele improvizate. Numărul celor care au găsit de lucru este foarte mic, iar Statele Unite au sîstat brusc imigrarea refugiaților unguri. Între timp tot mai mulți dintre ei, treziți la realitate, se reîntorc în patrie.

Sezonul balurilor pline de fast și strălucire, la care doamne elegante etalau diamante și domni în frac petreceau de minune, a luat sfîrșit; șomerii însă au rămas pe mai departe să facă cozi în fața oficiilor de plasare (212.000 șomeri oficial înregistrați). Ceea ce provoacă însă cea mai mare indispoziție și nemulțumire în rîndurile populației vieneze în aceste zile, cînd s-au împlinit doi ani de la semnarea Tratatului de Stat cu Austria, este mai ales scumpetea crescîndă, pe care o resimte întreaga țară. Indiferent dacă e vorba de carne sau de untură, de salată sau de zarzavat, peste tot ai de-a face cu urcări de prețuri. Guvernul promite mereu că va lua măsuri pentru a opri creșterea prețurilor, dar

în realitate tot speculanții sînt acei ce dirijează piața, iar mărirea salariilor pentru unele categorii nu ține în nici un caz pasul cu scumpetea. Recentă scumpire a prețului berei a provocat un val de protest atît de puternic în rîndurile populației, încît cartelul herei s-a văzut nevoit să amîne pentru trei luni intrarea în vigoare a noilor prețuri. Din păcate, la alte alimente mai importante nu s-a revenit asupra urcării prețurilor.

Intelectualii și artiștii austrieци sînt și ei frămîntați de o serie de probleme. Nu demult, cu prilejul unei întruniri a artiștilor vienezii, un cunoscut poet, un compozitor și un tînar critic de artă catolic și-au exprimat regretul față de poziția de izolare, de închistare în „turnul de fildeș”, adoptată de unii artiști, ca și față de secarea îngrijorătoare a creației muzicale moderne. De altfel, în ultima vreme, în cadrul marilor concerte se execută aproape exclusiv operele compozitorilor austrieци din trecut.

Față de problemele care frămîntă actualmente toate păturile sociale din Austria, alegerile prezidențiale din 8 mai au atras de bună seamă mai puțină atenție. Doi principali candidați s-au înfruntat în alegeri: chirurgul Denk, propus de partidele burgheze, și candidatul partidului socialist, vicecancelarul Schärf, susținut și de Partidul Comunist.

Alegerea președintelui s-a desfășurat în condițiile cînd cercurile reacționare din Austria încearcă să rela practice nefaste ale „războiului rece”. Interzicerea activității Consiliului Mondial al Păcii, refuzarea vizei

unor artiști sovietici care urmau să participe la festivitățile vieneze, neparticiparea unor muzicieni austrieци la festivalul muzical „Primăvara la Praga” și alte acțiuni neprietenoase, de izolare față de vecinii noștri răsăriteni, trădează tendințele actuale ale reacțiunii austriece. Nu cu multă vreme în urmă s-au făcut auzite glasurile care preconizau față de ruperea relațiilor de colaborare cu Uniunea Sovietică și cu celelalte țări socialiste. Acum însă, mai ales după vizita lui A. I. Mikoian, care s-a soldat cu adoptarea unor măsuri menite să ducă la dezvoltarea relațiilor sovieto-austriece, nutrim credința că poporul austriac, care în decursul istoriei sale a întreținut vii relații atît cu răsăritul, cît și cu apusul, va reuși să curme tendințele reacțiunii de a izola Austria de lumea socialistă.

Ne îndreptățește să gîndim astfel și rezultatul votului pentru alegerea noului președinte al Republicii, rezultat pe cît de binevenit, pe atît de semnificativ. Căci fără îndoială, alegerea dr.-ului A. Schärf, președintele partidului socialist, la a cărui victorie electorală comuniștii austrieци și în general clasa muncitoare și-au adus o serioasă contribuție, a constituit o lecție și un avertisment date reacțiunii. Această însemnată victorie a poporului austriac împotriva reacțiunii, în lupta pentru apărarea intereselor sale vitale, va trebui dusă și mai departe, pe calea pe care, în urmă cu doi ani, la semnarea Tratatului de Stat, Austria s-a angajat s-o urmeze.

LUMEA VĂZUTĂ DE COPII

Ce este arta? Iată o întrebare căreia nu i se poate da ușor răspunsul. A defini frumosul înseamnă a intra, nu o dată, în plin univers al subiectivismului. Artistic este ceea ce place — spun unii: cei mai puțin egoiști. Artistic este ceea ce îmi place mie, spun alții, care nu se sfiesc să-și manifeste preferințele personale.

Cu toate acestea, trecând peste preferințe, gusturi, ne putem pune întrebarea legitimă: care sînt elementele intrinsece artei? Fără îndoială că, punînd astfel întrebarea, răspunsul va fi ceva mai lesnicios. Nu voi face aici o expunere a tezelor pe care estetica le-a fundamentat de-a lungul anilor. Voi sublinia doar că arta fără spontaneitate, fără autenticitate, fără candoare, nu poate exista.

Candoarea — rețineți acest cuvînt! — este nu doar o vorbă, ci, fără îndoială, o condiție inițială, elementară, a artei. Ca să faci o artă valabilă, trebuie să crezi în ceea ce faci. Trebuie să fii convins că lucrul pe care îl faci este tot atît de natural ca respirația, ca zborul păsărilor, ca înotul peștilor în apă, ca succesivitatea anotimpurilor.

De la desenele zgîriate pe pereții peșterilor de către copiii artei, care au fost cei dintîi oameni, și pînă în vremurile noastre, arta a trecut printr-o serie întregă de etape. Sensul ei dezvoltîndu-se, adeseori s-a și denaturat. Nu o dată s-a pus un semn de egalitate între artă și artifex (artificiu).

Frăgezimea artei nu poate fi, cu toate acestea, mai bine observată decît în producțiile copiilor. Ei sînt artiștii pe care aripa vanității nu i-a atins încă. Ei sînt creatorii fără pretenție: aceia care făuresc mici opere, fără a avea vanitatea ca ele să fie aplaudate, premiate, recompensate.

Un copil care desenează e o entitate ce creează din nou universul. În ochii acestui copil sînt toate uimirile, toate candorile, puritatea florii, căldura celor dintîi raze ale soarelui răspîndite asupra cosmosului, simplitatea însăși. Copilul care desenează este, în felul lui, un demiurg. Un desener copiii nu complică niciodată. Cît de fericiți ar fi oamenii dacă ar trăi în universul văzut prin ochii copilăriei!...

Avioanele văzute de ochii lor sînt niște splendizi fluturi transparentți; în oceanele desenate

de ei nu navighează submarine, ci pești de coraliu și smaralde; casele văzute de ei sînt atît de puțin complicate și nu pot adăposti decît pitici fericiți și zîne mărinimoase; leopardzii văzuți de ei seamănă atît de mult cu credințioșii noștri cîini; șerpii lor sînt niște panglici fluide care pot prea bine să împodobească pletele fetițelor noastre și așa mai departe...

Ce frumos se vede lumea prin ochianul construit de mîinile grăsuțe ale unui copilăș!...

Să luăm acest ochian și să privim prin el. Vom vedea nu numai ce zărește ochiul copilului, ci, poate, chiar viitorul, așa cum îl visează toate conștiințele curate.

Din viziunile copiilor care desenează, măcar unele întuesc zilele fericite de mîine, cînd, într-adevăr, dacă vor mai exista puști, ele vor fi de soc...

E ziua copilului!

Să o sărbătorim și să ne apropiem mai mult încă de universul lui, cunoscîndu-i viziunile artistice. Prezentările pe care „Flacăra” le face astăzi sînt doar un început. Într-îm, propriu-zis, în vară, dar copilăria este un element permanent proaspăt spre care ochii noștri se îndreaptă totdeauna cu atenție și cu dragoste: Primăvara.

Dacă acel ce a fost cîndva copilul năpăstuit Nicolae Grigorescu ar fi avut condițiile copiilor noștri de astăzi, înflorirea personalității lui s-ar fi întîmplat cu un ceas mai devreme; și în loc ca pruncul înfometat să fi fost silit să facă, în tîrguri nenorocite, icoane la comandă, el ar fi lăsat posterității și mai multe icoane vii ale societății în care a trăit.

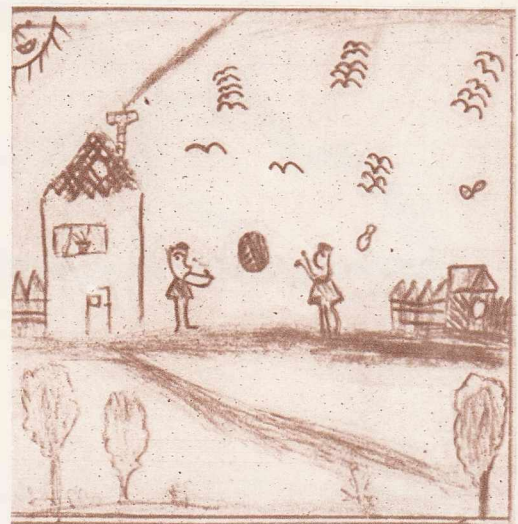
Către copiii artiști de astăzi, către primăvara timpului în care trăim, ochii noștri sînt așințiți fără încetare. Culoarele optimiste așternute de mîinile lor spun și ele ceva despre timpul nostru.

Vom continua să prezentăm și în alte numere ale „Flăcării” din „operele” micilor artiști de astăzi, care — cine știe! — pot deveni marii artiști de mîine.

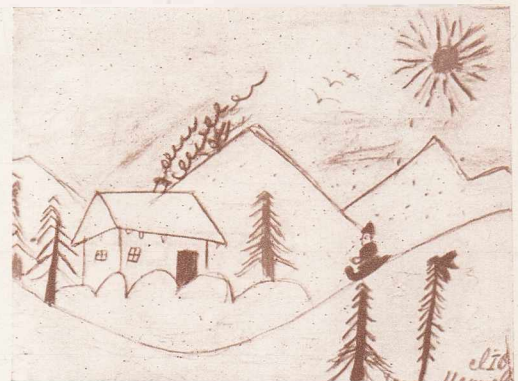
Florica CORDESCU

P. S.: Învățătorii, educatorii, părinții sînt chemați să ne ajute, trimițîndu-ne desenele copiilor ce se formează sub îngrijirea lor.

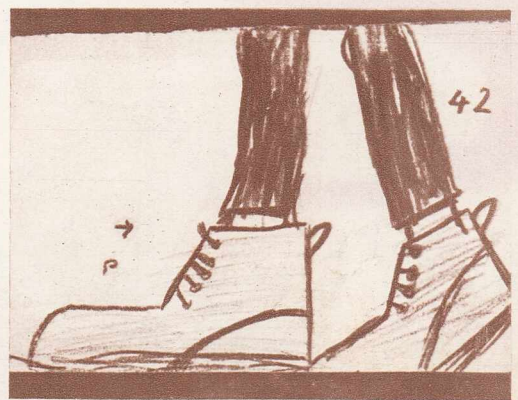
„Cloon”, desen în creion de Jelebeanu Tudor-7 ani, cl. I.

„Joc cu mîrgea”, desen în creion de Anderco Iosif-7 ani, cl. I.

„Iarnă”, desen în creion de Ioan Manuela-7 ani, cl. I.

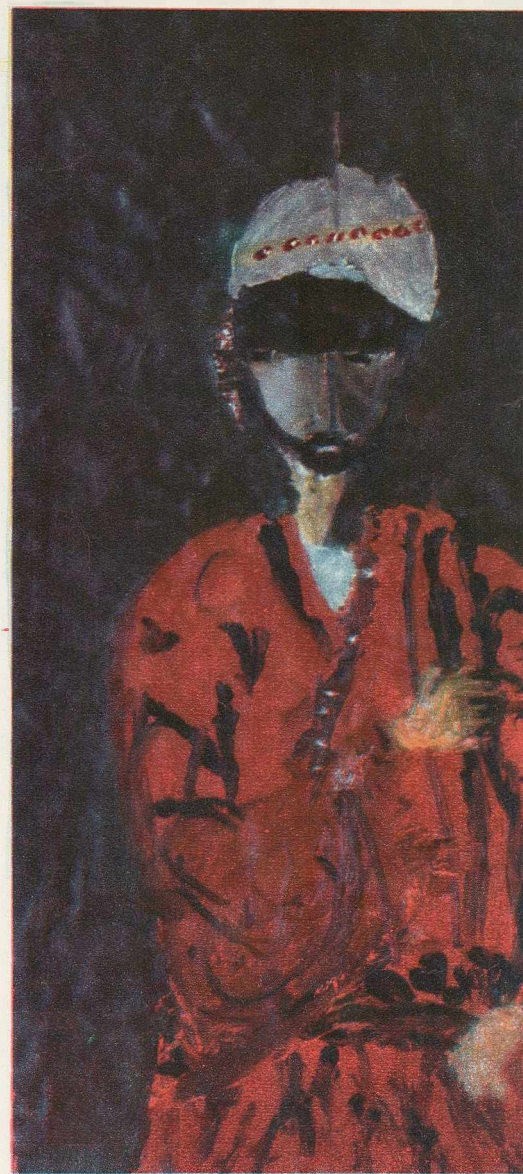
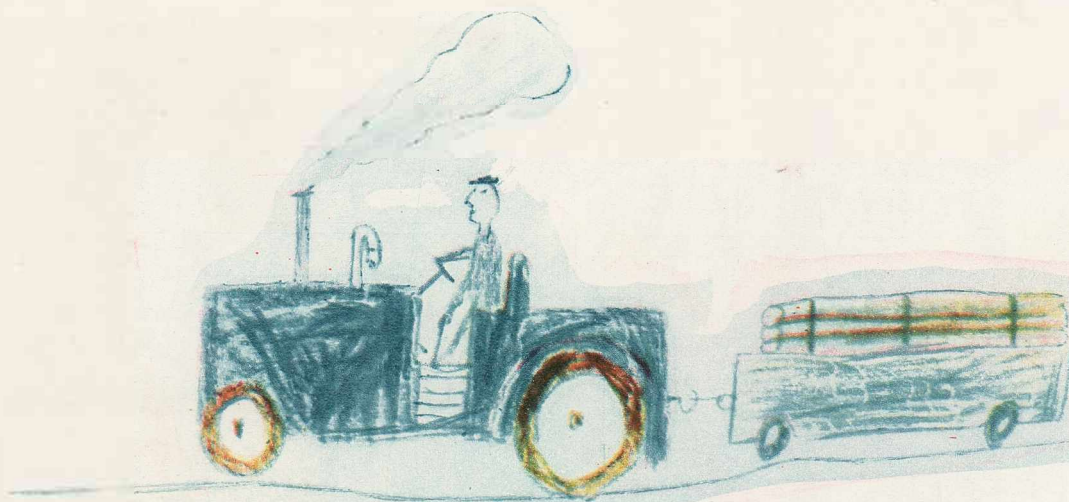
„Dicioare în mers”, desen în creion de Buican Tudor Nicolae-7 ani, cl. I.

„Fată”, desen în acuarelă
și tuș de Florica Jebeleanu,
5 ani.

„În casă”, ulei de Bălănescu Iura—7 ani, cl. I-a.

„Cu tractorul”, desen în creion de Buican Tudor Nicolai.

„Om în halat roșu”, ulei de E
Iura.

„Papagal”, acuarelă de Bălănescu

„Omul de zăpață”, desen în creion de Mocanu Eugen-7 ani, cl. I.

„Portret”, acuarelă de Bălănescu Iura

„In rada portului”, desen în creion de Timosenko Alexandru-12 ani, cl. a VI a

„Cros”. În grădina căminului...

Fotografie de Nicu VASILE

(azi li se spune și lor grădinițe) din București, pe care să nu le fi vizitat, între anii 1950—1952, când interese, să zic, profesionale, m-au dus la o frecventare prelungită a acestor unități de muncă unde se plămădesc suflete.

Am văzut copiii și nu-i pot uita. Păstrez de la unii daruri: o pietricică, o bucată de țiplă colorată. Eu le-am lăsat câteva poezii și un ghem încurcat de șotii care i-au înveselit foarte, iar pe mine m-au fericit. Nu șotii, dar voia bună ce au generat-o în poporul de copii.

N-a fost însă cămin sau grădiniță la care să nu mă fi oprit și-n anticamera vieții însuflețite — la vestiar — așa cum m-am oprit și la spălător sau în camera jucăriilor, în dormitor sau afară, în curte unde nu erau numai scrînciobul, toboganul, uța-uța ș.a., dar și acaturile cu locuri bune să te ascunzi, culcușuri improvizate, tainiți... Mă petreceau copiii prin imperiul bunei lor stări. Și așa m-a dus un copil, înțiași dată unul singur, la vestiar. Avea o rățușcă acolo și ținea mult să mi-o arate.

Casele de copii din București — multe din ele — se lăfaie în belșug de spațiu.

Au stelaje anume, pereți întregi de stelaje, numai pentru ghetuțe; cu căsuțe, deosebinduse prin chipurile de vietăți zugrăvite în dreptul fiecăreia.

E un perete de încălziri. Când l-am văzut întâia oară, era prin 1950, m-am clătinat. Stelajul s-a ap'ecat. A venit peste mine, ca în infernul unei deraieri. Vedem învâlmășirea din hambarele cu ghetuțe de la Lublin. Mi-am acoperit ochii. Viziunea țipa înăuntrul ochilor mei duruți.

Copilul care mă călăuzea, călăuzit și el de instinct, poate, mi-a apucat mîna. Am s'riș înțre palmele mele aspre velurul cald al mîinii care mă sprijinea, readucîndu-mă la o realitate plăcută.

M-am uitat înapoi. Nimic nu îndreptăța tulburarea mea. Ghetuțele erau la locurile lor, perechi, perechi. Băiatul mi-a arătat căsuța cu ghetuțele lui și mi-a vorbit de paznicul lor, rățușca, laudîndu-i virtuțile.

— Văd că ai papuci în picioare — i-am spus. Ghetuțele voastre stau totdeauna în rafturi?

— Le punem numai cînd ieșim la plimbare și cînd ne ducem acasă.

— Și dacă un copil n-are ghetuțe?

— Are!

— Și dacă nu are?

Băiatul era contrariat.

— Uite!

Și mi-a arătat: nu ghetuțele lui din raft, nici papucii din picioare. Mi-a arătat chiar picioarele.

Băiatului, prin urmare, nu-i intra în cap că s-ar putea, de vreme ce are picioare, să nu aibă încălziri. Iată, mi-am zis, un fel neobișnuit de a judeca. Și am stat și m-am gîndit... Dar nu e firesc? Judecata lui e sănătoasă! Știe el de parada prin secole a copiilor desculți? Rupți, flămînzii...

— Ai dreptate — i-am spus. Cine are picioare are și ghetuțe. Dar eu am văzut odată un copil umblînd în picioarele goale prin zăpadă. (Mă gîndeam la „Fetița cu chibriturile”).

— Iarna!

Băiatul a ris. Îi păream neserios. Fie! mi-am zis. Ceea ce pentru mine e grav, e pentru el rizibil; dar putem conversa, comunicăm. I-aș putea oare comunica, tot așa, și viziunea care, mai înainte, la stelaj m-a descumpănit?

Oroare!

Mi-am dat seama că nu. Mi-am dat seama, despre milenara poveste a copiilor fără încălziri, așa sumbră cum e și îndelungă, cît e de palidă față de halucinantă, dementa ei variantă, a încălzirilor fără copii; a copiilor dispăruți fără altă urmă decît încălzirile. Copii fără bunuri? Nu! Bunuri fără copii.

Trecem uneori prin stări de încordare apăsătoare dar fructuoase. Am plecat de la căminul de copii cu un sentiment de ușurare, de despo-vărare, după tulburarea legitimă. Fără această tulburare nu mi-ar fi apărut atît de limpede ce e nou în alcătuirea psihică a copiilor de azi. Copiii au gînduri firești. Sînt copii liberi.

Povești cu încălziri

Educatorei OLGA I.

S pun poveștile bătrîne că a fost odată ca niciodată. A fost odată un motan încălțat...

E veche tradiția poveștilor cu încălziri. Faimoasele cizme de șapte poște ale lui Peter Schlemihl au anticipat, fără intenția lui Chamisso, mijloacele moderne de locomoție. Mai bogată e seria încălzirilor pierdute; pantoful de sticlă al Cenușeresei, condurul de aur al zinei munților, cea travestită în turturea și apoi în găinăreasă etc. etc. E un lanț de povești și ne poartă cortegiul de gînduri la sandala pierdută de legendarul Iason. Vrednică sandală! Fără această pierdere, el n-ar fi întreprins temerara expediție a Argonauților, care avea să inspire mai apoi pe un Columb și, mi se pare, pe bunul dar neajutoratul Quijote.

Povești cu încălziri s-au scris și se scriu pînă în ziua de azi, pe firul tradiției mai departe. Dar mai e o poveste; una în afara seriei tradițiilor, cu totul necunoscută, de neconceput în trecut. E povestea ghetuțelor de la Lublin, mărturie a unei epoci nu de mulți ani defunctă — atîția din noi a trăit-o! — și răscolită azi în cenușa ei neagră de năimiți ai întunericii. E povestea înscrisă de un poet în memoria veacurilor:

...un țipăt de copii se stinse
și toate ghetele apoi
s-au strîns și-n Reich au fost trimise...

(Johannes Becher, trad. de Nina Cassian)

Și mai este o poveste, la care ne oprim.

Puține au fost grădinițele de copii și căminele

M. MARCIAN

Măcar că nu sînt toți de-o vîrstă, fieștecare a împlinit de curînd cîte 10 ani. Cei doi mai vîrstnici numără cîte 53 de ani, iar cel mai tînăr, „prislea“, are 33. Nu-i unul să n-aibă măcar doi copii, afară de... un sultan care are numai un copil de vreo lună și jumătate. În totul sînt zece. Deci, dacă fieștecare, cum am spus, a împlinit zece ani, socoteala laolaltă face o sută. Și mai e și cuptorul, care și el a bătut pe muche tot zece. Așa că, după bunul obicei, cată să închinăm măcar zece pămărele și să le urăm la mulți ani cu sănătate!...

Acuma, știu că dumneavoastră vă uitați nedumeriți unul la altul și parcă vă aud spunînd: „Asta nu-i

a aflat de ele, le știe și foarte s-a bucurat.

În adevăr, în ziua de 22 aprilie trecut, s-au împlinit zece ani de cînd la uzinele „Steagul Roșu“ din Orașul Stalin s-a fost instalat cuptorul Siemens-Martin și de cînd zece muncitori lucrează la acest cuptor. E o cifră solemnă și grăitoare. Pentru uzină, asemenea împlinire constituie un eveniment sărbătoresc. Și nu numai pentru uzină. De cîte ori cite un cuptor de acesta sau alte asemenea instrumente, dimpreună cu oamenii care le folosesc, vor atinge în țară cîte zece

corespund 7363 de tone, că în sfîrșit acum, pînă cu zece zile înainte de sărbătorire, a atins 8500 de șarje, dintre care 3100 șarje rapide? Nu-i așa că nu-i „un bagatel lucru“, cum spunea conu' Leonida?

Dar de bună seamă că toate acestea nu le-a realizat cuptorul singur. Firește, e un cuptor bine făcut, rezistent, e bine educat și ascultător. Însă fără oameni... Ei, bine, cei zece muncitori au în a-

trimis de la Reșița ca să instaleze cuptorul, se arăta a fi un „individua-list“ care nu voia „să-și vîndă secretele“. Mai era și „dictatorial“. Oamenii îi spuneau „ursul din cuptor“, atît era de închis în el și morocănos. Totuși, priceput, măcar că folosea unele metode inve-

AU ÎMPLINIT 10 ANI

ghicitoare sănătoasă. Asta-i curată balmăjeală. Auzi dumneata: om să îplinească de curînd zece ani, după ce a împlinit de mult 53 și are copii! Și apoi: despre care sultan e vorba, că nici turcii nu mai au sultan?! În sfîrșit, ce-are a face aici cuptorul? Care cuptor?! Asta-i ghicitoare ca aceea cu scrumbia verde, care stă în copac și cîntă“.

Stați, oameni buni, nu vă pripiți și n-o luați așa, peste arătură, căci nu-i vorba aici despre nici o ghicitoare. Aici pomenesc de fapte adevărate, care s-au petrecut tocmai cum v-am spus. De altfel, mai toată lumea în Orașul Stalin

ani, de atitea ori va fi cîte o sărbătoare care ne va vorbi tuturor de muncă și de roade, de împlinire și de dezvoltare.

E de la sine înțeles că nu m-a răbdat inima să nu iau și eu parte la această sărbătoare, măcar stînd de vorbă cu cîțiva dintre acei zece muncitori statornici, care neîntre-rupț au slujit la cuptorul ce împlinește zece ani de la punerea lui în funcțiune.

Să vă descriu cuptorul? N-are rost. E un cuptor ca toate cuptoarele Siemens-Martin. Deși și istoria lui e interesantă. Ce-ați spune dumneavoastră dacă ați afla că, în primul an al existenței lui, cuptorul a dat 389 de șarje cărora le corespund 1420 de tone, iar în al noulea an, anul trecut, a împlinit 1100 șarje, cărora le

devăr ceva deosebit: statornicia. Căci — să nu ne ascundem după deget — chestiunea fluctuației cadrelor încă n-am rezolvat-o pe deplin. Așa că, azi, în această împrejurare, nu sărbătorim o simplă cifră împlinită, nici numai puterea de muncă și pricepera în muncă a celor zece, ci mai cu osebire statornicia lor.

de Lascăr SEBĂSTIAN

Fotografie de E. IAROVICI

Deceniul care s-a scurs e dolidora de amintiri. Care plăcute, care dureroase, care hazlii.

Iată, maestrul șef, Ludovic Miess, care e și cel mai în vîrstă dintre toți, ne povestește „trecutul“ cuptorului, ba cu haz, ba cu o nuanță de indignare. Indignarea vine de acolo, că bătrînul Trușan, maestrul

și-a cunoștea și ceilalți termeni, folosiți de toată lumea, însă el refuza să-i folosească „din încăpăținare“. Cum s-ar zice, se ivise o dispută științifică de ordin lingvistic.

Cel mai tînăr între ei (are 33 de ani) se cheamă Crăciun Arion, e de fel din Tîrnava Mică, e tatăl a doi băieți și o fată. Aici, a fost transferat acum zece ani, de la uzinele „23 August“ din București. E un tînăr zdravăn și jovial. Știe de glumă și face glume. Despre amintirile lui personale îmi spune că „le am adunate într-un coș“; apoi, după o pauză de efect, mă întrebă rîzînd: „să bag mina-n coș?“

La răspunsul meu afirmativ, prima amintire pe care o deapănă cu mindrie este că în '49 a căpătat „Medalia Muncii“ și apoi că numele lui se află în „Cartea de aur“ a uzinei. Cu dezinvoltură și fără să dea prea mare importanță faptului, ne istorisește cum i-au ars hainele și bocancii, odată, cînd a salvat o șarjă care ar fi putut să inunde hala cu oțel topit. Apoi, cum a izolat cu haina lui tubul de oxigen care se rătăcise în hala de turnare. În sfîrșit, cum a participat la o foarte primejdioasă reparație la bolta cuptorului „la cald“, adică în timp ce cuptorul era în funcțiune. Crăciun Arion face haz de aceste amintiri, care pe noi, firește, ne impresionează. Poate n-o fi prea mare, nu știu, dar tot eroism se cheamă. Sau, dacă vreți: conștiinciozitate profesională și abnegație. Ca să-mi risipesc emoția, aprind o țigară și-i ofer și lui Crăciun:

— Mulțumesc — zice — eu fumez cu pipa. Am o pipă grozavă; vorbește 17 limbi, că e de la Budapesta, de la Festival.

Bărbat tînăr, vioi, dispus să depene amintirile, e și fochistul Vasile Sultan. El e sultanul despre care s-a pomenit la început că

În fața... tînărului sărbătorit.

Cizmele lui Gorki

— EVOCARE —

de Ștefania RAICIU

Ilustrație de Nichi POPESCU

Eram la Paris, cam prin anul 1930. Trăiam printre studenți, în Cartierul Latin. La cursuri și la conferințe mergeam destul de regulat, dar dintre întruniri, în mod sigur nu ne scăpa vreuna. Mă alăturasem unui grup de colegi pe care, când îi căutai, stăteau la pîndă să afle data și locul unde se vor ține întrunirile. Mergeam absolut la toate, fără deosebire de culoare. La cele „de dreapta” mîncam mai totdeauna bătaie, la cele „de stînga” băteam noi, mai ales dacă se pripăsea prin întrunire careva de la așa-zisa „Action Francaise”¹⁾. Pot însă acum să recunosc că nu prea i-a mers bine nici grupului nostru, într-o seară, cînd ne-am aventurat în sala din cartierul Montparnasse, să vedem ce pretinde Léon Daudet, vorbind huliganilor de la „Action Francaise”.

Sîmbătă seara ne strîngeam de obicei cu toții la o cafenea din Cartierul Latin, unde puteam găsi oameni care aveau informații vagi despre ce ne va aduce în materie de întruniri viitorul apropiat. Grupul amintit mai sus se asigura de programul întregii săptămîni, deoarece lumea veneam cu vești precise.

Într-o zi, nu numai grupul nostru, ci toată universitatea, cartierul, orașul întreg fură date peste cap de o veste nemaipomenită: „săptămîna viitoare, în sala Bullier, din cartierul Observatoire, va vorbi Maxim Gorki.” Profesori și studenți, public de cafenea și chelneri, patroni și salariați, elegante și midinete, toată

¹⁾ „Acțiunea franceză”, jurnal al reacțiunii franceze regaliste.

lumea nu vorbea decît de el, nu-l aștepta decît pe el.

În ziua respectivă, toți din grupul nostru ne-am lăsat împinși de mulțimea care sosea în valuri din toate părțile. Sala Bullier, unde se ținea întrunirea, era în vremea aceea cea mai încăpătoare sală din Paris. Cuprindea 6 000 de locuri. Cum ar fi putut oare să încapă în ea zeci și zeci de mii de oameni? Totuși, nu ne-am descurajat, nici n-am fi avut cum, altă era de mare entuziasmul celei mai lungi cozi ce s-a văzut vreodată la Paris la o asemenea ocazie.

Ne-am strecurat în coada cozii pe la ora 6 după-masă, pe podul de la Saint-Michel de pe Sena. Curînd, în urma noastră erau alte mii de oameni, ce se adăugau celor din față. Avansam încet, atît de încet, încît la ora 8 seara nu ajunseserăm încă nici măcar în dreptul grădinii Luxembourg, pe care trebuia s-o ocolim. În aceste două ore nu urcaserăm decît bulevardul Saint Michel, acum înșesat de mii de oameni care veneau să-l vadă pe Gorki.

Prin nenumăratele magazine din Saint Michel nu se mai vedea nimic; încă de la ora 5, cînd începuse lumea să se adune, obloanele se trăgeau unul după altul, iar clienți și vînzători veneau să ni se alătore.

În sfîrșit, am reușit să trecem de grădina și de Palatul Luxembourg, dar la ora 9 seara coada nu mai avansa. În inimi totuși ne mai rămînea speranța. Nu se putea să ne oprim tocmai acum, cînd mai aveam o distanță atît de scurtă pînă la Bullier — gîndeam noi. Sentința totuși era dată. În cîteva minute o știam toți: cele 6 000 de locuri erau ocupate, nimeni nu mai putea intra în sală.

Cu toate că nu mai exista nici un fel de posibilitate de a călca această dispoziție, muncitorii (abia acum era rîndul lor, fiind ieșiți tîrziu din fabrici și venind de departe) continuau să sosească pe jos, autobusele nemai-putînd pătrunde în stații, și mulți dintre cei din găurile de metrou rămînînd pe scările de la subsol, deoarece nu aveau loc pe unde să iasă la suprafață. De la geamuri, de pe acoperișurile caselor, de prin pomi, din fundul fiecărei străduțe mici și înguste, așa cum sînt cea mai mare parte în Cartierul Latin, răsuna puternic, fără încetare, „Internaționala”.

Toată lumea era liberă să cînte ce vrea, să strige ce vrea, nestîmjenită. Dintre adversarii noștri obișnuți nu se afla pe acolo nici unul. Nici n-ar fi avut vreunul dintre ei curajul să intre în asemenea vîltoare. „Action Francaise” era absentă, iar de poliție, nici urmă. Nimeni nu ne stîngherea. Eram, la întrunire, ca la noi acasă. Înainte deci cu Internaționala — pe toate limbile și pe toate tonurile, în toate unghiurile! Trăiască libertatea! Ce mai chlipir neașteptat ...

Deodată, liniște! Emoție! Din gură în gură merge vestea: „Sosește Gorki!... Nu e singur... E cu Lunacearski!... Vine în trăsura deschisă... El poate vedea toată lumea!...”

Ne mai despart vreo 100 de metri de intrarea sălii Bullier. Este ora 10 seara. Momentul așteptat se apropie. Îl vom vedea pe Gorki! Curînd, însă, spre dezamăgirea noastră, ne dădurăm seama că aveam mult prea multă lume în față, ca să mai putem vedea ceva. Unii dintre muncitorii își aduseseră copiii cu ei și-i țineau în brațe, ca să vadă mai bine și să țină minte cînd vor fi mari.

Nu vedeam nimic! Ne înghesuim, ne zbăteam... Degeaba! Nu puteam vedea.

Și atunci mi-a venit o idee, o idee pe care numai la tinerete și într-o astfel de ambianță o poți avea: „dacă nu pot să văd pe sus, măcar să văd pe jos”. M-am aplecat în jos, jos de tot, aproape una cu pămîntul, făcîndu-mi drum, pînă cînd am reușit să găsesc un loc unde să pot vedea cîtuși de puțin pe dedesubt. Și iată că vedeam! Vedeam roțile trăsorii din care coborau Gorki și Lunacearski. Mai vedeam și trotuarul din față lor.

Astfel l-am văzut atunci pe Gorki! L-am văzut „pășind” nu-

CONSEMĂRI LITERARE

● La sfîrșitul lunii aprilie a avut loc la Institutul de Literatură Mondială A. M. Gorki din Moscova o discuție cu privire la problemele realismului. Amploarea și importanța problemelor dezbătute au necesitat fixarea și continuarea citorva discuții similare. Astfel, în septembrie a. c. va avea loc o sesiune consacrată lui Gorki și problemelor realismului socialist. Se prevede organizarea în cursul acestui an a unei conferințe consacrate dezvoltării realismului socialist în literatura sovietică și pe plan universal, o conferință ce va dezbate unele aspecte ale realismului critic în literatura rusă din secolul al XIX-lea și o discuție despre relațiile, influențele și legăturile dintre diferitele literaturi naționale din U.R.S.S.

● Iubitorii și cunoscătorii de literatură rusă vor putea citi în cursul acestui an o interesantă lucrare despre Lev Tolstoi. Este vorba de cartea lui V. F. Bulgakov, „Ultimul an din viața lui Tolstoi”, conținînd relatarea amănunțită a evenimentelor legate de existența marelui scriitor în perioada ianuarie-noiembrie 1910. Autorul — fost secretar personal al lui Tolstoi — împletește cunoașterea riguroasă a faptelor, cu un talent real de povestitor. Deosebit de interesante vor fi, desigur, paginile relatînd vizita făcută la Iasnaja Poliana de Korolenko și Leonid Andreev.

● Editura de Stat pentru Literatură din Moscova a inițiat o nouă colecție: „Monumente ale esteticii și criticii mondiale” și va publica curînd „Poetica” lui Aristotel și „Laocoön” de Lessing.

Tot în această editură va apărea o colecție de articole de Lunacearski.

T. N.

mai. Un pas plin de siguranță și hotărîre! Și în momentul acesta mă întreb nedumerită: „L-am văzut sau nu?” Și, totuși, știu precis că nu l-am văzut! În mintea mea, însă, se imprimase așa, deodată, toată ființa lui, toată persoana lui. Imaginea pe care o avusesem înainte despre el — îmi da impresia că e vie, că se mișcă, că-l văd la față, că-l văd intrînd în sală, în ropotele de aplauze ale celor adunați acolo, că-l văd vorbind ...

Entuziasmul era atît de mare, încît îl vedeam fără să-l văd, îl auzeam fără a-l auzi! Puteam spune, îmi spuneam mie însămi, că l-am văzut pe Gorki din cap pînă în picioare. L-as fi putut descrie, așa cum era, aș fi putut susține că l-am văzut într-adevăr și impresia asupra mea a fost atît de puternică, încît n-ar lipsi mult să susțin aceasta și azi, după un sfert de veac.

Și brusc, ușile s-au închis în urma lor. Era timpul să ne dispersăm. Această masa compactă de lume trebuia să plece, rîndurile trebuiau să se spargă, fiecare trebuia să se ducă la casa lui. Mulțimea era însă una cu cei din sală, ea și cum ușile n-ar fi fost închise și zidurile n-ar fi existat. Gorki nu era în dosul lor, Gorki era printre noi. Nimeni nu se mișca, stam neclintit, înghesuți și lipiți unul de altul, fără să mai dăm înapoi.

Deodată, în noaptea care venise pe nesimțite și printre crîmpele din Internaționala, cîntată cu și mai mare elan de cînd se închiseră ușile, se auzi un strigăt, apoi altul: „à bas l'armée!”²⁾ Erau vocile celor care văzuseră ce vine către noi.

Se făcu o învălmășeală de nedescris. Strigătele, din ce în ce mai dese, de „à bas l'armée!”, se confundau cu splendidele cuvinte ale Internaționala, împreună cu țipetele copiilor, nechezatul cailor și zgomotul potcoavelor răsunînd pe asfalt.

O șarjă a gărzilor de jandarmi călare se abătuse peste noi, peste surprinzătoarea dar vremelnica noastră libertate!

Unul dintre colegii mei mă trase cu repeziciune într-o parte. Eram foarte nedumerită, dar m-am dezmeticit repede: o sabie lovea exact pe locul unde mă aflasem.

Printre fluierături, țipete și ecouri de Internaționala, am reușit să ne degajăm din mulțime, refugiindu-ne, aproape de miezul nopții, în gura de metrou „Montparnasse”.

Și, totuși, în seara aceea am fost fericită eram convinsă că l-am văzut pe Gorki.

²⁾ Jos armata.

Zeci de mii de tineri din toate colțurile lumii vor veni la Moscova în iulie și august. Pregătirile în vederea celui de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților sînt în toi. În fotografie: un aspect de la lucrările Comisiei Permanente a Comitetului de pregătire a Festivalului care au loc la Clubul de Șah din Moscova.

La „Horniman Museum“ din Londra s-a deschis recent o frumoasă expoziție de artă populară românească, care s-a bucurat de mult interes din partea publicului englez. În fotografie, într-unul din interioarele expoziției, tovarășul Nicolae Corcinschi, ministrul R.P.R. la Londra, întreținându-se cu dl. Mc. Kinnon Wood și cu conducătorul lui „Horniman Museum“, dr. O. W. Samson.

FOTOCRONICA FLACĂRII

La Paris guvernele se schimbă unul după altul, dar salariile celor ce muncesc bat pasul pe loc, în ciuda tuturor promisiunilor de majorare. Muncitorii francezi ies în stradă pentru a-și cere drepturile furate, pentru a protesta împotriva cheltuielilor de război.

Lupta contra experiențelor cu arma nucleară se desfășoară intens în toată Anglia. În fotografie: manifestații, parcurgînd străzile Londrei cu pancarte pe care se pot citi chemări la încetarea experiențelor cu bomba H. În capul coloanei pășesc și reprezentanții ai cîerului.

Plutoanele de execuție și spînzurătorile engleze se află în plină activitate în Cipru. Cinstirea memoriei eroilor luptei pentru libertate de către populația cipriotă s-a transformat zilele acestea într-o viguroasă demonstrație antibritanică. În fotografie: trupe britanice căuțind să împrăștie mulțimea ce se întoarce de la cimitirul eroilor ciprioti.

PEPPINO - SCLAV LA 8 ANI

Peppino Franciosa are 8 ani. Peppino Franciosa are o patrie — Italia. Peppino Franciosa are părinți — țărani săraci din Astuni, sat în sudul Italiei. Peppino Franciosa a avut chiar și un stăpîn. Un singur lucru n-a avut niciodată Peppino: o copilărie liniștită, cu jocuri naive și vesele și cu pline destulă pe masă.

N-a avut o asemenea copilărie, pentru că Peppino a fost pînă nu de mult sclav (notați bine, e în vîrstă de numai 8 ani). Povestea sa se aseamănă probabil cu cea a altor zeci și zeci de copii, între 6 și 10 ani, care sînt vinduți sau închiriați unor cerșetori de profesie, spre a fi folosiți ca „momeală“ la porțile bogătașilor. Și acest monstruos comerț cu copii se desfășoară, aproape legal, în Italia zilelor noastre.

Așa s-a întîmplat că, într-o zi, la ușa casei familiei Franciosa din Astuni, a bătut un cerșetor paralic de ambele picioare. După oarecari discuții, părinții au consimțit să-l închirieze pe Peppino pentru suma de 3.000 lire lunar.

Și iată-l pe micul Peppino ajuns la Milano. Stăpînul l-a obligat să-i zică tată și să-i împingă căruciorul de paralic pe străzile marului oraș. Stăpînul l-a învățat cum să stîrnească mila, afixînd o mască de om chinuit.

Și tot stăpînul l-a predat apol, spre folosință vremelnică, unor cerșetore experimentate în arta utilizării „copiilor-momeală“. A furat, a dormit în stațiile subterane de metrou, a mîncat din resturile găsite în lăzile cu gunoale. Iar sumele de bani cîștigate zilnic trebuia să le înmîneze neatîmne stăpînului — un oarecare Felice Vicenti.

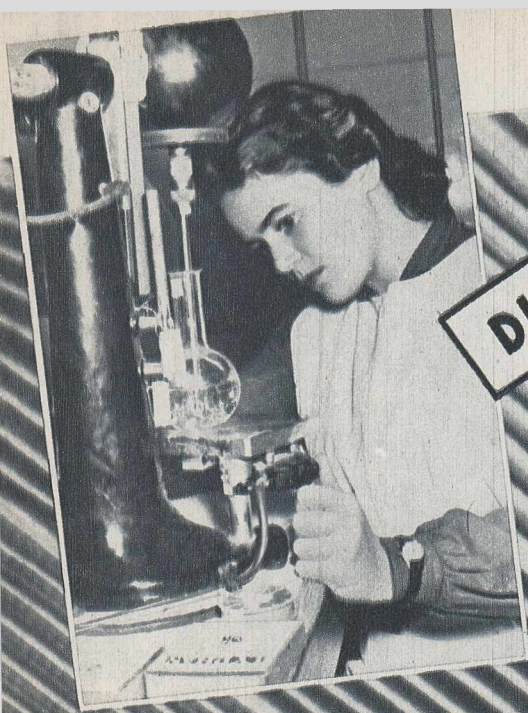
Cînd, printr-o întîmplare, cazul copilului Peppino a fost descoperit, iar cerșetorul Vicenti a fost arestat, poliția din Milano a încercat să mușamalizeze această afacere murdară. Era și firesc să nu le convină autorităților locale dezvăluirea amănunțelor unui caz evident de comerț cu copii! În cele din urmă însă, la insistențele presei, poliția a trebuit să relateze faptele.

Despre Felice Vicenti se spune că a fost condamnat la... 15 zile închisoare pentru cerșetorie (rețineți: pentru cerșetorie.) Cit despre Peppino, aflăm că a fost dat în grija unor călugărițe, sub oblăduirea cărora i se cere să se roage zilnic lui Dumnezeu. Chipurile ca să-și „regăsească fericirea“...

Și toate acestea se petrec în epoca noastră, sub egida lozincilor capitaliste despre „libertatea omului“...

Constantin VASILIU

DURABIL

REZISTENT

LAVABIL

NEȘIFONABIL

100% CELOFIBRĂ

Tovarășele ingnere J. Dickman și M. Vianu de la Institutul de cercetări textile din București determină efectul de neșifonabilizare și celelalte calități ale unor țesături din celofibră.

ieftini ai clasicelor materii prime care sînt lina și bumbacul. Iată o comparație: dintr-un metru cub de lemn se pot produce atîtea fibre cît bumbac se recoltează de pe 0,5 hectare pe an, cîtă lînă dau anual 30 de oi. Adică, necesarul de materie primă pentru 1500 metri de țesătură!...

★

Fabrica de postav din Buhuși lucrează la prima stofă românească din celofibră sută la sută, neșifonabilă. Vizitînd fabrica, am stat de vorbă cu tovarășul Lascăr Ghenzel, șeful serviciului tehnic, căruia i-am pus cîteva întrebări, exprimînd prin ele punctul de vedere al cumpărătorului sceptic.

— Credeți că materialele produse de fabrica dv. vor satisface întrutotul cerințele cetățeanului care vrea să cumpere o stofă durabilă?

— Fără îndoială că da! Noi avem de luptat împotriva unui mit: acela că celofibra este o stofă nu numai ieftină, dar și proastă. În această luptă noi nu operăm cu teoria, ci cu produsul concret, așa că el îi va convinge pe viitorul cumpărător mai bine decît vorbele. Stofele noastre vor avea o mare soliditate a coloranților. Ce înseamnă aceasta? Ele vor rezista la spălat, deci și la ploa, la efectele soarelui, la călcat etc., fără să-și schimbe nuanța. Nu trebuie să uităm însă că celofibrele neșifonabile sînt stoffe elegante, care se poartă mai cu seamă în zilele de sărbătoare — deci ele nu vor fi supuse permanent intemperțiilor.

— Dar se vor mototoli?

— Trebuie să facem o distincție: există produse de celofibră obișnuită, care își poartă tarele atavice, și altele de celofibră neșifonabilă, pe care noi le producem acum. Aceasta din urmă este înzestrată cu acea calitate pe care o dorim cu toții: să nu se șifoneze. Știința mondială a descoperit și acest remediu, pe care noi îl aplicăm.

— Vorbești de spălat. Nu există aici o limită oare? Mă gîndesc mai ales la rochiile femeilor, care suportă această caznă de nenumărate ori.

— Da și nu. Spălatul în neofalină poate să se facă fără limită; în apă, după experiențele noastre, de 1-2 ori, fără ca să-și piardă calitatea inițială. Evident că la stofele bărbătești nici nu se pune problema spălatului cu apă...

— Este oare celofibra o stofă ideală?

— Aici intervine gustul. Un costum sau o rochie de

Un prieten mi-a văzut zilele trecute costumul cel nou. Tentat de frumusețea incontestabilă a țesăturii, de nuanțele plăcute, m-a întrebat curios: „De unde l-ai cumpărat?”

— Din pădure! I-am răspuns, făcînd o butadă.

De fapt, nu eram prea departe de adevăr, căci stoffa, despre care ai fi jurat că e o gabardină din cea mai pură lînă, nu era decît o țesătură de celofibră neșifonabilă.

— Păzește-l de ploaie, c-ai să rămîi cu pantalonii scurți, m-a sfătuit zîmbînd.

Admirația manifestată adineauri dispăruse, lăsînd loc neîncredorii.

Dar aversiunea față de stofele de celofibră nu mai are astăzi nici un temel. Acum cincisprezece ani, cînd fabricile germane și italiene au pus în circulație celofibră, aceasta nu rezista într-adevăr la umezeală și la procesele gospodărești: spă-

latul cu apă caldă, călcatul cu un fier încins etc., transformîndu-se adeseori într-o pastă gelatinoasă.

Modul de fabricație a celofibrelor a evoluat, ele primînd azi calități noi și una din cele mai importante dintre acestea este neșifonabilitatea...

Primul om care a încercat să obțină fibre textile pe cale artificială a fost francezul Reaumur (1734). Deci istoria acestor fibre nu e

tocmai nouă. Azi, după o perioadă de mai bine de două sute de ani, obținerea pe cale artificială a fibrelor a luat un avînt uriaș și asistăm în prezent la o concurență tacită a fibrelor capron, nylon, perlon și a celofibrei — cu lina, mătasea și bumbacul. Pe lîngă considerente de ordin estetic, dezvoltarea industriei de fibre artificiale are drept temel și promovarea înlocuitorilor rezistenți și

celofibră e mai răcoroasă. Am obținut nuanțe foarte frumoase și țesături fine care vor mulțumi cumpărătorii.

— Și pe când această stofă în magazine?

— Semiindustrial, noi am produs deja, iar unele sortimente se vor găsi în vara aceasta de cumpărat în magazine.

★

Obsedat fiind de modelele pe care le vor avea viitoarele materiale din celofibră, i-am făcut o vizită tovarășului Iancu, șeful secției desenatură. Eram pornit pe observații critice, cunoscând

slaba varietate a modelelor și cenușul stofelor bărbătești care se află pe piață. Aveam tirada pregătită. Deabia după conversația amicală, când l-am părăsit, mi-am adus aminte de ea.

Așezați față în față în biroul dumnealui, eram despărțiți de un maldăr de cuptoare de celofibră, parcă anume așezate acolo ca să mă intimideze prin varietatea modelelor. Mi se spunea: „am realizat până acum următoarele varietăți la confecții pentru femei; materiale uni de toate culorile; ecoseuri cu desene fanteziste, materiale melanjate, flameuri cu napeuri colorate“...

Pe măsură ce mi se vorbea de aceste țesături, ele îmi apăreau din maldărul de cuptoare să-mi încinte ochii. Am văzut de asemenea stoffe bărbătești de celofibră care concurează camgarul și gabardina și care vor face o mare vilvă prin frumusețea lor.

După cum mi s-a spus, în secția de desenatură a fabricii de postav din Buhuși s-au creat peste o sută de modele noi.

★

...Celofibra neșifonabilă fabricată la Buhuși se pregătește de examen. Va avea succes?

Nu prea sînt credul și, pentru a mă convinge o dată mai mult, am făcut o vizită tovarășilor de la Institutul de cercetări textile.

— Iată ce mi-au spus tovarășii de la Buhuși... — și încep eu să le povestesc relațiile care mi s-au făcut. Sînteți de acord?

— Tovarășii de la Buhuși n-au exagerat de loc, îmi răspunde inginerul Solomon. În laboratorul nostru am pus la punct procesul de neșifonabilitate, care a dat incontestabil rezultate bune. Noi am reușit să facem aceasta cu materiile prime pe care le avem în țara

noastră și conform rețetelor Institutului.

...Cam acestea sînt mărturiile pe care le-am aflat despre celofibră. Fără îndoială că și cumpărătorii trebuie să-și spună cuvîntul și sînt încredințat că vor fi mulțumiți.

I. CORIBAN

In stînga: — ...Celofibra noastră neșifonabilă vă va mulțumi!... ne asigură tovarășul Stefan Roth, directorul tehnic al fabricii.

Dreapta: În noua țesătorie a fabricii. Directorul tehnic Stefan Roth se interesează de desfășurarea producției.

Jos: Ce modele produce fabrica? La rugămintea fotoreporterului nostru, țesătoarea Ana Savin a improvizat din țesăturile de celofibră o fustă și o bluză... Vă plac țesăturile?

În vizită la spitalul „Emilia Irza”. De la stînga la dreapta: prof. dr. A. B. Volovik - U. R. S. S., dr. David G. Franța, prof. dr. I. Nicolau, docent dr. F. Fühner-R.F.G. și dr. I. S. Prichard-Canada.

Acad. prof. dr. C. I. Parhon, deschizînd congresul.

Într-una din pauzele congresului, cunoscutul savant francez prof. dr. P. Sorrel, delegat al Societății internaționale de chirurgie și al Societății de chirurgie din Paris, discută cu prof. dr. I. Făgărășanu.

MARELE SFAT AL MEDICILOR

Scriam în fotoreportajul din numărul trecut că nu vorbesc nimic într-însul despre Congresul național de științe medicale, presupunînd că la ora aceea veți fi citit despre el în presa cotidiană. Și totuși, astăzi, cînd congresul s-a încheiat, cînd îmi parcurg carnetul de însemnări, cînd am în față zecile de fotografii făcute, nu mă pot împiedica să nu revin asupra acestei sărbători pe care am trăit-o cu toții, alături de participanții direcți.

După încheierea congresului, a avut loc o conferință de presă în cadrul căreia o seamă de oaspeți străini și oameni de știință din țara noastră au răspuns zăriașilor la diferitele întrebări puse. Răspunzînd unui gazetar, acad. prof. Șt. M. Milcu a spus printre altele: „În acest congres, noi am dat și în același timp am primit”. Ni s-a părut tuturor că aceste cuvinte constituie chintesența impresionantelor desfășurări pe care congresul a reprezentat-o pe plan științific, pe planul colaborării internaționale, pe planul luptei pentru viața și fericirea omului.

Ce am dat noi, medicina noastră, științei mondiale, în ultimii ani? Poate că, în locul unei prezentări, ar grăi mai elocvent cîteva din declarațiile oaspeților străini. Prof. dr. Pette din Republica Federală Germană ne-a spus: „Sînt impresionat de înălțimea nivelului științific al congresului... În țara cv. se clădește o medicină care se sprijină pe cercetări în problemele de bază”. Acad. prof. dr. A. I. Nesterov din Moscova ne-a declarat: „În toate problemele dezbătute, oamenii de știință romîni au adus contribuții extrem de valoroase și originale...”. Dr. K. Vidal-Beretervide din Uruguay ne-a mărturisit: „A fost un congres mareț... Am învățat multe din cercetările oamenilor de știință romîni”.

Aș dori să vă împărtășesc multe asemenea păreri. Aș dori să vă redau febra din sălile de lucru și interesul cu care au fost ascultate, rînd pe rînd, comunicările noastre. Aș dori să vă transmit bucuria și mîndria legitimă pe care le-am resimțit cînd, în hol, pe săli, în foieruri, am auzit de atîtea ori, în aceeași limbă, frînturi de discuție de felul acesta, referindu-se la lucrările noastre: „... e un punct de vedere original...”, „... e extrem de interesant...”, „... e o cercetare pe care vreau să o încep și eu cînd mă voi reîntoarce în Grecia”.

Păreri de acestea se refereau la diferite probleme de fiziologie, la problema reumatismului, în care școala romînească a adus noi puncte de vedere și noi rezultate, la probleme de endocrinologie și de combatere a bătrîneții, care azi e socotită la noi drept o boală și tratată prin metode terapeutice proprii; erau părerile oaspeților cu privire la rezultatele cercetărilor noastre în hepatitele inframicrobiene, în epilepsie și în alte boli neuroase, în malarie și în problema eradicării ei.

Congresul a găzduit 96 de oaspeți de peste hotare, dintre care mulți savanți de re-

nume mondial. Participarea lor și susținerea de către ei a impresionantului număr de 109 comunicări au transformat congresul național — așa cum a spus un delegat bulgar — în congres internațional, vîndînd aprecierea pe care oaspeții au dat-o științei noastre medicale și realizărilor ei.

Aprecierea aceasta s-a întărit o dată cu cunoașterea directă, nemijlocită, a realităților științei și practicii noastre medicale. Oaspeții au vizitat numeroase institute de cercetări, spitale, laboratoare. Au fost îndeosebi impresionați de sistematizarea cu care se lucrează la noi, de abordarea și tratarea problemelor celor mai importante pe care le pune sănătatea publică, de numărul mare al cercetătorilor științifici, de entuziasmul, de pasiunea cu care se muncеște la noi.

Dincolo de prezentarea în cadrul lucrărilor congresului a diferite puncte de vedere în diferite probleme, de confruntarea sau de constatarea asemănării acestora, au existat în tot timpul liber un permanent contact și schimb de păreri între oaspeții străini și reprezentanții științei noastre medicale. Profesorul doctor Sergheev din Moscova l-a reîntîlnit pe academicianul M. Ciucă. Se cunosc rе mulți ani, îi leagă amintiri comune, eforturi comune în lupta împotriva malariei. Au discutat îndelung, și-au împărtășit cercetările ultimilor ani, s-au sfătuit. Prof. Pierre Sorrel, delegat al Societății internaționale de chirurgie și al Societății de chirurgie din Paris, l-a reîntîlnit pe academicianul Ionescu-Mihalești. S-au reîntîlnit după patruzeci de ani. Erău tineri amîndoi cînd s-au cunoscut și cînd medicul P. Sorrel a lucrat ca chirurg la București și la Iași. În răsîmpul celor patruzeci de ani, fiecare a dat științei medicale aporturi însemnate, cunoscute azi în toată lumea. În zilele congresului și-au reamîntit, și-au istorisit, și-au împărtășit gîndurile de viitor. Sînt alți savanți și medici care nu s-au cunoscut pînă acum. În atmosfera caldă, cordială, a congresului, s-au apropiat, s-au împrietenit, și-au împărtășit experiența, au hotărît să-și scrie și să se revadă.

În felul acesta congresul a constituit nu numai un bilanț al realizărilor noastre din ultimii ani, nu numai un sfat științific internațional, dar și o etapă importantă, un însemnat pas înainte pe făgașul colaborării cercetătorilor în medicina din toată lumea. Despre aceasta a vorbit la ședința de închidere a lucrărilor congresului, în numele oaspeților străini, acad. prof. dr. A. Lacassagne. D-sa a spus: „...întîlniri ca aceasta la care am participat ajută în mod deosebit la înțelegerea idealului comun al oamenilor de știință, nu numai în domeniul intelectual, dar și în dorința stabilirii unei păci mondiale”.

Cuvintele sale au fost acoperite de ropotele de aplauze ale sălii.

Constanța COPORAN

La Institutul de terapie al Academiei R.P.R. Acad. prof. dr. N. Lupu dă unele lămuriri prof. dr. Chung Huei Lan - R. P. Chineză și prof. dr. M. Górski - R. P. Polonă, care vor să cunoască realizările institutului.

Un schimb de idei în domeniul vaccinurilor antipoliomielitice, între prof. dr. A. B. Sabin - S. U. A. și acad. prof. dr. Șt. S. Nicolau (stînga).

La Institutul de fiziologie, acad. prof. dr. Gr. Benetato realizează în fața oaspeților o interesantă experiență.

Discuție între acad. prof. dr. P. G. Sergheev-U.R.S.S. (stînga), prof. dr. P. G. Shute - Anglia (mîjloc) și prof. dr. Ungureanu.

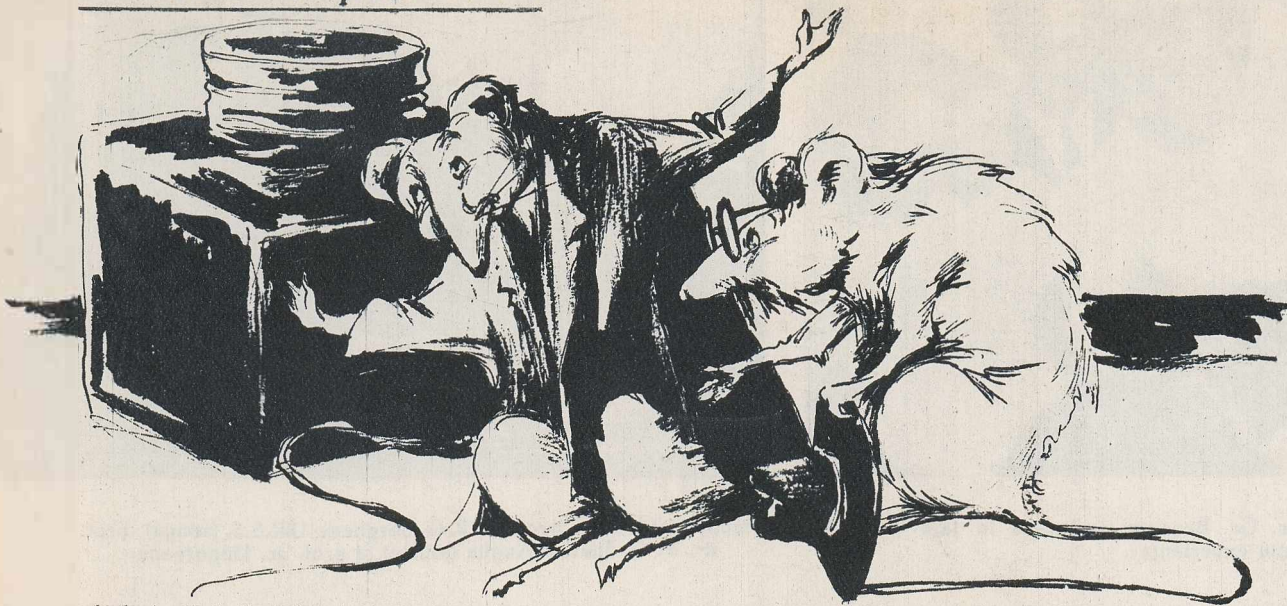
Prof. dr. H. Pette din R. F. G. face o comunicare asupra neurovirozelor. La masa prezidiului, conf. dr. ← E. Façon.

Standul filatelic a fost mult vizitat de congresiști. →

Înainte de despărțire, se stabilesc plătoarele revederi, se dau adresele pentru corespondența ce va urma. →

Jar am necazuri, copii!

de Octav PANCU-IAȘI

Caii, după cum se știe, sînt de două feluri: adevărați și de lemn. Ceea ce, desigur, nu înseamnă că cei de lemn—nefiind adevărați—sînt mincinoși.

Tot așa și cu poveștile, copii! Și ele sînt de două feluri: adevărate și cele pe care le scriu eu...

...Să vă mai spun o poveste de a mea!

În ultima vreme, am băgat de seamă că se petrece ceva ciudat cu băiețelul meu. Ceva nemaivăzut, nemaipomenit și nemaipovestit.

Greu de spus ce—dar pentru voi o să încerc.

Cînd te uita la el, nu vedeai nimic ciudat. Semăna cu orice băiețel din lume, ba, atît de bine semăna, încît chiar îmi era teamă ca nu cumva, într-o zi, cumpărîndu-i, să zicem, fondante cu vișine, să nu le mănînce el, ci un băiețel african sau american. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit: mie îmi sînt foarte dragi și băiețelii africani și cei americani, dar nu sînt un om bogat și nu pot cumpăra bomboane pentru tot globul. Pentru cei din Europa, hai, mai treacă de la mine... Asta cînd te uita la el! Dar cînd nu te uita... ei, bine, de aici începea ciudățenia: rodea tot ce-i cădea în mină. Creioanele colorate, gulerul cămășii, urechile pernei, cuburile, copertele cărților, nimic nu scăpa din dinții lui.

Poate că n-aș fi aflat, copii, dacă într-o seară, cînd stăteam și citeam la lumina blîndă a lămpii de masă, n-aș fi auzit această discuție venind dintr-un colț al camerei:

— Ia vezi tu ce face...

— Ce să facă? Se uită ca pisica în calendar...

— Citește?

— Da. Mă întreb de ce nu scrie. Așa ar fi firesc: cititorii să citească și scriitorii să scrie! El doar se laudă că e scriitor...

Am ridicat ochii de pe carte. Fără îndoială se vorbea despre mine. Cine altul se mai laudă că e scriitor? Și cînd se vorbește despre mine, chiar cînd se vorbește de bine—ceea ce încă pînă acum

n-a fost cazul!—trebuie să aflu. De aceea am rostit:

— Fiți buni și spuneți-mi în față ce aveți de spus. Nu vorbiți pe la colțuri...

O clipă de tăcere, apoi au apărut în fața mea doi șoareci între două vîrste, unul cu ochelari și purtînd o pălărie după ultima modă, celălalt îmbrăcat într-un costum cenușiu cam prea larg pentru el, dar avînd o mutră destul de simpatică. Amîndoi se plecară în fața mea și mă salutară.

— Bună seara, domnilor, le-am răspuns. Cu ce vă pot servi?

Cel cu ochelari s-a scuzat că poate mă deranjează și m-a rugat să-i iert că n-au intrat pe ușă ca toată lumea, ci printr-o gaură a parchetului.

— Nu face nimic, luați loc, nu mă deranjați... Dar, cu ciue am onoarea?

Cel cu mutra simpatică, îmbrăcat în costumul cenușiu m-a lămurit:

— Permiteți-ne să ne prezentăm: colegul meu și cu mine sîntem avocații familiei de șoareci care subînchiriază apartamentul dumneavoastră. Colegul meu se numește Roadeoduri... poate ați auzit de el...

— Nu, e o lipsă a mea...

— ...mă rog... iar eu mă numesc Ronțăiedosare... De mine nu ați fi putut auzi, pentru că am lucrat mai mult în provincie...

Domnul Roadeoduri își înălță ochelarii pe frunte și, întrerupîndu-l pe Ronțăiedosare, mi se adresa:

— Pe scurt, iată ce dorim de la dumneavoastră... Sîntem însărcinați de către onorabila familie Chițăiescu să discutăm o chestiune foarte gravă, pentru a preîntîmpina un proces, care, vă asigurăm, ar fi de la început pierdut pentru dumneavoastră. Familia Chițăiescu, deși nu s-a prevăzut într-un contract special, are, ca să ne exprimăm așa, toate drepturile rezervate roaderii obiectelor de orice fel, existente în acest apartament. Sînteți de acord?

— Da, fără îndoială, nu m-am opus niciodată acestui drept, deși,

trebuie să recunoașteți și dumneavoastră, puteam aduce în casă o pisică sau puteam cumpăra șoricioaică...

— Într-adevăr, într-adevăr, m-a potolit simpaticul domn Ronțăiedosare. Familia Chițăiescu a apreciat amabilitatea dumneavoastră. Acesta e și motivul pentru care ne-a trimis pe noi aici, cu toate că avea posibilitatea să vă dea în judecată fără să vă mai anunțe dinainte...

— Ei, bine, a continuat domnul Roadeoduri, dreptul familiei Chițăiescu, dreptul ei și numai al ei—rețineți: *numai al ei!*—a fost călcat într-un mod care... cum să vă spun... nu vă supărați, dar nu vă face cinste... Băiatul dumneavoastră fiind deocamdată minor, neîmplinind adică vîrsta de optsprezece ani, cel chemat să răs-

pundă în fața judecății sînteți dumneavoastră...

M-am îngălbenit deodată. Ah, băiete, băiete, ce necazuri îmi faci! Eu, om serios, să fiu dat în judecată. Și încă de cine? De niște subchiriași care, după ce nu mi-au plătit niciodată chiria, mai sînt pe deasupra și șoareci! Ah, copii, bine că nu sînteți părinți!

Totuși, față de cei doi domni m-am prefăcut că nu știu nimic, că nu bănuiesc nimic. Ba, am ridicat chiar tonul:

— Dar, nu înțeleg! Ce s-a întâmplat? Nu mă simt cîtuși de puțin vinovat! În afară de faptul că mă ocup cu literatura pentru copii, nu mă mai simt vinovat cu nimic. Băiețelul meu, de asemenea, e un băiețel cumsecade... Și am fost gata să adaug: „știți proverbul: ce naște din pisică, șoareci mănîncă!” dar am renunțat de teamă să nu mă înțelegă greșit...

— Vă rugăm să nu vă enervați, m-a poftit simpaticul domn Ronțăiedosare. Și eu sînt tată și știu că nu-i o treabă ușoară! Totuși, faptul că băiețelul dumneavoastră roade în dinți tot ce-i iese în cale, călcînd astfel dreptul rezervat onorabilei familii Chițăiescu, clienta noastră, trebuie să vă dea de gîndit, cît nu e prea tîrziu.

— Și ce pot să fac? Dați-mi un sfat...

— Iertați-ne, dar asta ne depășește pe noi. Sarcina noastră a luat sfîrșit. Permiteți-ne să ne retragem...

Și, aplecîndu-se din nou în fața mea, cei doi domni șoareci au plecat pe unde au venit.

Am rămas singur cu gîndurile mele. Am rămas singur în camera luminată de lampa de masă, să continui lectura unei cărți ale cărei coperte erau roase de băiețelul meu, răsturnat într-un fotoliu ale cărui brațe erau roase de băiețelul meu, privind din cînd în cînd la un tablou înfățișîndu-l pe băiețelul meu, tablou a cărui ramă era roasă de băiețelul meu...

Ce spuneți, copii, o să fiu dat în judecată?

Toșii DUMBRĂVEANU

PETRUȘ

A venit un pescăruș
Și-a-ntrebat: — Ce faci Petruș?

— Ce să fac? Mă uit pe mare
Pină colo-n depărtare
Cum se leagă val cu val...
Oare unde-i celălalt mal?

— Cum se leagă val cu val
Și pe unde-i celălalt mal,
Ai să știi cînd ai s-ajungi
Marinar pe drumuri lungi,
Drumuri lungi cu valurile
Către toate malurile.

NEASTÎMPĂRAȚII

În cîreș,
La Ilieș,
S-a făcut minie mare
Printre vrăbii, printre cioare,
Că veniră nechemați
Cițiva neastîmpărați.

Iată-l sus
De parcă nu-s,
Tac și-nfulecă virtos,
Numai simburii cad jos.

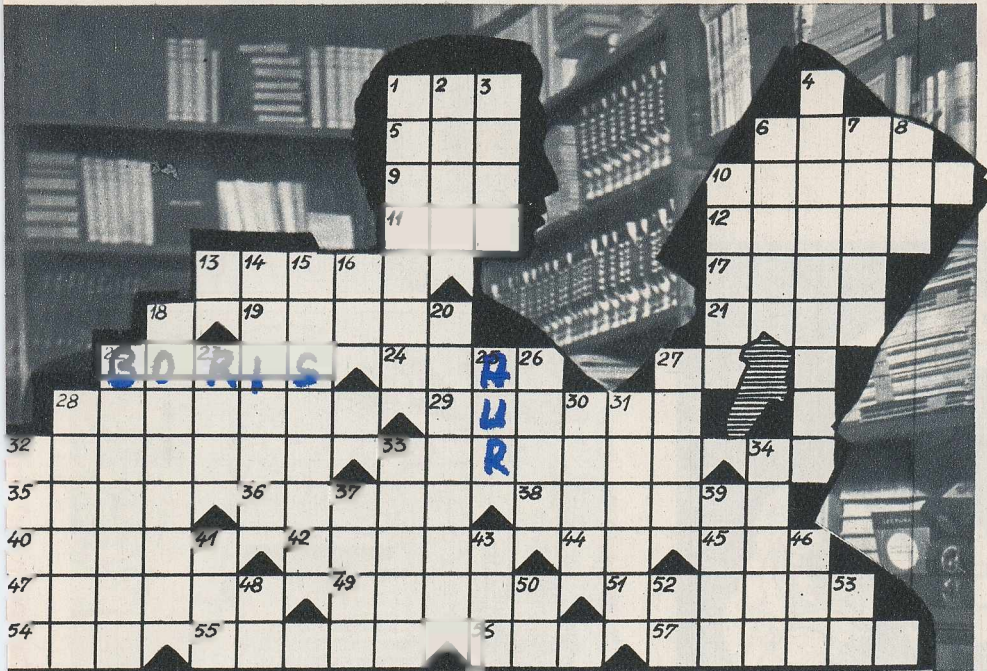
Au mîncat cît au mîncat
Pină ce s-au săturat
Ș-apoi au pornit să-și scrie
Pe la nas, pe la bărbie,
Tot cu must
Dulce la gust,
Flecare pe-apucate,
Lungi mustețe, bărbii roșcate.

Și acuma pe cărare,
Fug rîzînd în gura mare.

CUVINTE INCRUCIȘATE

LITERATURĂ SOVIETICĂ

ORIZONTAL: 1) Scriitor sovietic, autorul cărții „Șuvoiul de foc”, Refren popular. 6) Autorul volumului de schife „Prietenii”. 9) Autorul nuvelei „Căietul găsit în unctiion”. 10) Fabulist clasic rus, îmăcăt la noi de Arghezi (K=C.) 1) Eroină tolstolană. 12) Tară în Africa. 13) Autorul romanelor „Orășe și ani”, „Primele bucurii”, „Vară neobișnuită”. 17) Dinastie imperiului romino-bulgar. 19) erilor ucrainean, autorul romanului „Chezășia păcii”. 21) Mijloc rhaic de aprovizionare cu apă. 2) Vechi nume al Leningradului. 4) Cunoscut roman de Auezov. 7) Posesiv. 28) A scris „Oamenii obiceiurile Rusiei vechi”. 29) „Deasupra pământului” de S. Ba-

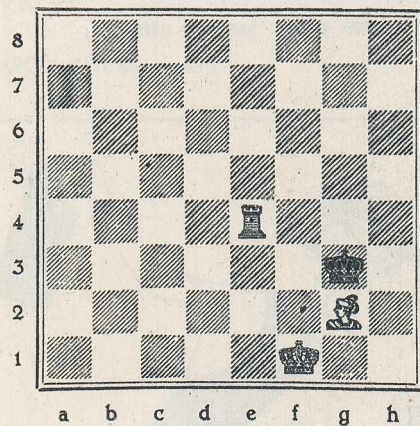
baevski. 32) Autorul romanului „Pământul Kuznețului”. 33) Vorbit pe... moldovenește. 34) Sud-vest 35) Amin la mahomedani. 36) Nilam... 38) Critic de artă, autorul lucrării „Lupta pentru realismul socialist în arta plastică sovietică”. 40) Reprezentant al culturii uzebec, filozof, istoric și poet (sec. XV). 42) L-a îmăcăt pe Vitia Maleev la școală și acasă. 44) Cutie! 45) Unchiul nepacific care face experiențe cu arma nucleară în Pacific. 47) Perfecționat, înnoit. 49) „...lăptarul”, nuvelă de Șalom Alehem. 51) Roman de Ana Karavaeva. 54) Flaut persan. 55) Personaj din piesa „Familia” de Popov. 56 și 57) Autorii romanului satiric „12 scaune”.

VERTICAL: 1) Cătunul lui Gogol. 2) Autorul cărților științifice „Povestea ceasornicului”, „De 100 000 ori de ce?” etc. 3) Rfu în U.R.S.S. pe care s-a construit o mare hidrocentrală. 4) Autorul poemului „Primăvara în colhozul Pobeda”. 6) Diminutivul lui Melehov, eroul lui Solohov. 7) Autorul cărții „Gulia Koroliova”. 8) Ei, bine! (trans.) 10) A cataloga. 14) Celebru poet sovietic, talmăcăt la noi de Zaharia Stancu și George Lesnea. 15) Eroul principal al romanului „La noi au și venit zorile” de Ceakovski. 16) Ibidem. 18) Poet, romancier și dramaturg, autorul romanelor „Zile și nopți”, „Tovarășii de arme”. 20) Prototipul omului trîndav, apatic, inutil, zugrăvit de scriitorul clasic rus Goncearov. 22) A descris viața lui Meresiev în „Povestea unui om adevărat”. 23) Cească. 25) „Cheita de...” basm de A. Tolstoi. 26) Plin de noroi. (trans.) 27) Alt personaj din romanul „La noi au și venit zorile”. 28) „Calvarul”, „Pe Donul liniștit”, „Furtuna”. 30) Apărut. 31) Materie primă pentru... plajă. 32) Autorul lucrării sportive „Maratonistul”. 33) Eroul din „Azilul de noapte” de Gorki. 34) Autorul cărții pentru copii „Mica școlăriță”. 37) Roman de Leonid Leonov. 39) Există. 41) Autorul cărții „Corabia feticiană”. 43) Povestire de Gogol. 46) „Novil...” revistă literară sovietică. 48) Posesiv. 50) Pronume. 52) Anton Pavlovici. 53) Alfa și omega.

SAH — ȘAH — ȘAH — ȘAH

Problemă de Boris Pustovoi (Omsk)

Din concursul revistei internaționale „Problem”

MAT ÎN 3 MUTĂRI

SOLUȚIA PROBLEMEI DIN CRONICA PRECEDENTĂ

Problema reprezentantului Ucrainei, K. Sukovin, care a câștigat premiul în meciul cu problemistii bulgari, se rezolvă prin 1.Dh3-g3! după care neul este în zugzwang. La 1... Re4 sau Re5 urmează 2.D: f4 mat. La mutările bunului, oriunde în afară de e4, urmează 2. De3 mat. La 1... Ne4 însă, 2. 6 mat. La mutările turnului oriunde în afară de e4 urmează 2. De5 mat. la 1... Te4 însă, 2. Cb5 mat. În sfârșit, la 1... Rc3 2. Cb5 mat.

DEZLEGAREA JOCULUI „DIN VIAȚA SATULUI” APĂRUT ÎN N-RUL TRECUT

ORIZONTAL: 1) La secerat — Horă. 2) Anatol — Cășunat. 3) Copac — C — Răsură. 4) Fac — Căpătă — Am. 5) Șet — Tăran — Re — A. 6) — Al — Bărăgan — Nun. 7) H — Lanuri — Atac. 8) Is — Cătune — Acid. 9) Aer — Saia — Apos. 10) Cules — Tăcev — F. 11) Cegă — Ie — Bănică. 12) Arici — Car — Ecou. 13) Sinuos — Paț — Imn. 14) Așa — Năpasta — Oi.

Un concurs de jocuri distractive

ETNOGRAFIA ȘI ARTA POPULARĂ

Muzeul de artă populară al R.P.R. și revista noastră organizează

UN CONCURS DE JOCURI DISTRACTIVE

avînd ca scop stimularea interesului cititorilor noștri pentru probleme de etnografie și artă populară.

Concursul va cuprinde trei serii de jocuri ce vor apare în numerele viitoare ale revistei și va fi dotat cu următoarele premii:

- Un premiu I; o față de masă brodată, un serviciu de tort din ceramică și un vas de ceramică neagră.
- Două premii II; a) o garnitură de 25 seturi brodate și un platou din ceramică; b) o copertă de carte din piele și un milieu brodat.
- Trei premii III; a) un serviciu de toaletă din lemn sculptat (ogîndă și pudrieră) și un ștergar cu ornamente țesute; b) o maramă și un serviciu de țuică din ceramică; c) un cordon din piele și un milieu brodat.
- 10 mențiuni I; cite o publicație de artă, o serie de cărți poștale ilustrate cu obiecte de artă populară și cite un abonament pe 6 luni la revista „Flacăra”.
- 20 mențiuni II; cite un album al Muzeului de Artă Populară al R. P. R. și cite un abonament pe trei luni la revista „Flacăra”.

Vor putea participa la concurs toți cititorii noștri, pe bază de bonuri de concurs ce vor apare în numerele viitoare ale revistei, în condițiile ce vor fi anunțate ulterior.

SUCCES INTERNAȚIONAL AL FILATELIEI ROMÎNEȘTI

În cadrul concursului de filatelie sportiva au fost premiate la Roma cele mai frumoase mărci poștale emise în cursul anului 1955 în întreaga lume. Juriul concursului, alcătuit din 23 de personalități din diferite țări, a apreciat în unanimitate prezentarea excepțională a tuturor mărcilor prezentate la acest concurs de Republica Populară Romînă. Au fost premiate astfel toate cele 3 emisiuni cu subiect sportiv ale R.P.R. pe 1955.

Medalia Comitetului Olimpic Italian pentru canotaj a fost decernată mărcii romînești cu valoarea nominală de 55 bani din seria „Campionatele europene de canotaj academic feminin — Snagov 4-7 august 1955”. Medalia Comitetului Olimpic Italian pentru volei a fost decernată valorii de 55 bani din seria „Campionatele europene de volei de la București”. Cel de-al treilea premiu a fost acordat emisiunii „Campionatele europene de țir de la București” (val. 1 leu). Acestei mărci i-a fost atribuit trofeul Uniunii Italiene de Țir.

Menționăm că la acest concurs au fost premiate în total 23 de mărci poștale, cite una de fiecare disciplină sportivă.

REDAȚIA: BUCUREȘTI Căsuța Postală 7
PIAȚA ȘCÎNTEII Tel. 7.60.10 Int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR

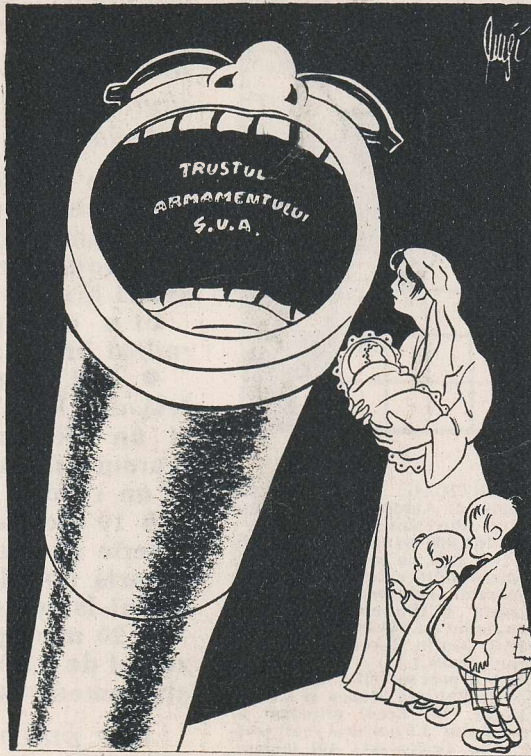
3 luni : 9 lei
6 luni : 18 lei
un an : 36 lei

PE TEME INTERNATIONALE

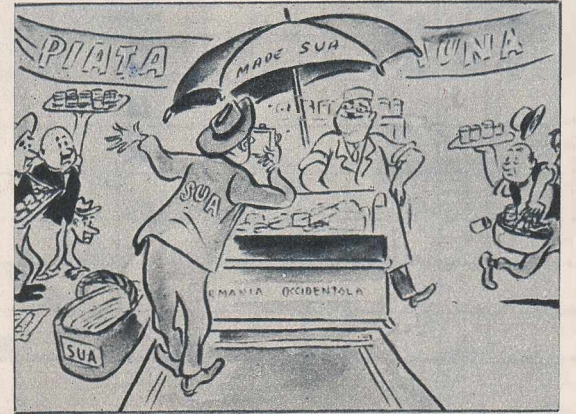
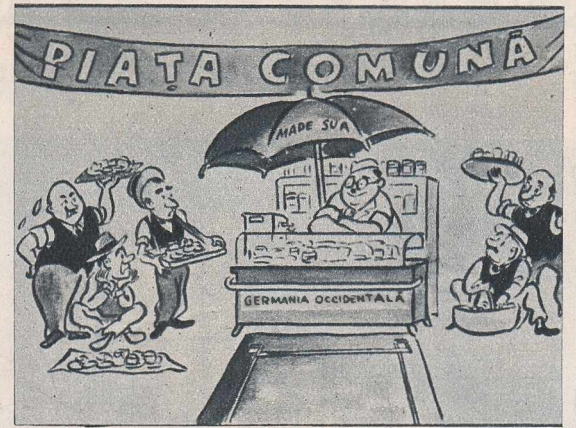
Sacoșă orientală...

Desen de V. VASILIU

— încă o gură de hrănit!

Desen de Luigi LUIGI

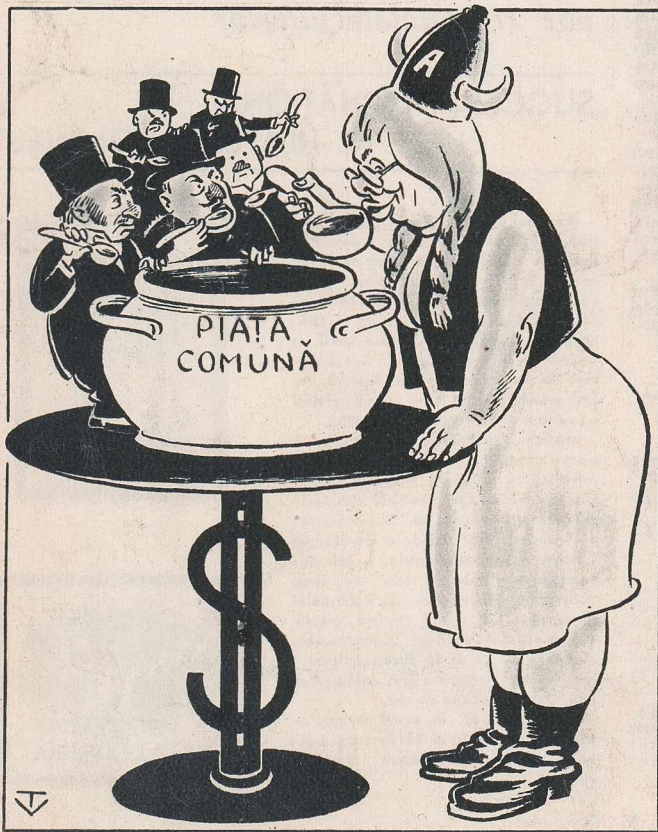

FOTOGRAFUL: — Cei din margine, vă rog, dați-vă la o parte că-mi stricați fotografia...

...Și acum plata pentru clișeu!..

Desene de Nell COBAR

Ospăț „frățesc” la masa rotundă...

Desen de V. TIMOC

— Dacă ești cuminte, îți dă unchiul ciocolată!..

Desen de ARNO